

DE/STER

Augustus 1973 - 73e Jaargang - Nummer 8

DE STER

INHOUDOPGAVE

Niets te weten dan Jezus Christus, en DIEN gekruisigd. Harold B. Lee	311
Tornadol Joyce A. Organ	314
Gokken, een kwalijke bezigheid. Dallin H. Oaks	318
Volgzzaamheid in het gezin. Henry B. Eyring	323
De grote afval volgens Eusebius. Hyde M. Merrill	328
Loop niet aan de rand van de sloot! Hartman Rector, Jr.	331
De bekeerling. Sterling W. Sill	334
Onderwijs de blijde boodschap van de zaligheid. Harold B. Lee	335
Altaar, tent en put. A. Theodore Tuttle	340
We hebben verbonden gesloten met de Here. Elray L. Christiansen	343
Wat doen we aan gekwelste gevoelens? Robert J. Matthews	346
Vraag en antwoord	348
Wie goed leeft is een goede leermeester. Richard L. Evans	349
Maak gebruik van wat u hebt. Robert K. Thomas	350
Liefde is op tijd. Florence Hodges	351
DE kleine STER	
Van vriend tot vriend. David B. Haight	113
Volg de stippen. Carol Conner	117
Jona. Mary L. Lusk	118
Het goede nieuws. Thelma Anderson	122
Stoeien met getallen. Madeline H. McAwley	128

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN
Augustus 1973

73e Jaargang, Nummer 8

Eerste Presidentschap:

Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Spencer W. Kimball
Ezra Taft Benson
Mark E. Peterson
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packer
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie

Redactie:

Doyle L. Green,
Director of Magazines
Larry A. Hiller, Managing Editor
E.H. Chardon, coördinator,
Kerkelijk Vertaalbureau
Biltstraat 153
2502 - Utrecht

Correspondent Hollandse Ring:

C.J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 - Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending:

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout:

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen:

Versijnt eenmaal per maand,
prijs: f 8,- per halfjaar, f 15,- per jaar.
Gironummer: 240615 t. n. v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE STER,
Amstelveen.

Druk:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

© 1973 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints

Niets te weten dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd

Door President HAROLD B. LEE

De apostel Paulus heeft eens een veelzeggende uitspraak gedaan over het doel van zijn bediening, en daarbij in grote trekken aangegeven wat het hoofdthema van al zijn onderricht eigenlijk was. Als toegewijd dienaar in Gods kerk en koninkrijk vermeldde hij in een van zijn zendbrieven aan de Korinthiërs het volgende:

„En ik, broeders, als ik tot u ben gekomen, ben niet gekomen met uitnemendheid van woorden, of van wijsheid, u verkondigende de getuigenis van God.

„Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd.“ (I Kor. 2:1-2.)

In deze korte boodschap wil ik trachten uw gedachten zo te leiden, dat het u duidelijk wordt wat de apostel Paulus precies beoogde met zijn uitspraak dat hij tot de slotsom was gekomen, „niets te weten dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd.“

De profeten van weleer, die van de Here de grote gave van openbaring hadden ontvangen, voorspelden gebeurtenissen die destijds nog moesten plaatsvinden met een stelligheid, alsof ze historisch reeds vaststaande feiten beschreven. Sprekende over deze hemelse gave, geschonken aan Gods profeten, richtte Moroni in het Boek van Mormon zijn slotwoord tot de Nephieten, waarin hij gewaagde van dingen, die eerst eeuwen na het uitspreken van die boodschap zouden geschieden:

„Ziet, ik spreek tot u, alsof gij aanwezig waart, hoewel gij het niet zijt. Maar ziet, Jezus Christus heeft u aan mij getoond, en ik weet uw handelingen.“ (Mormon 8:35.)

Van oudsher hebben door bevoegd gezag daartoe aangestelde profeten van God, net als Moroni openbaringen ontvangen van dingen die zij ervoeren als plaatshebbend in het heden. Toch was dat niet zo; Jezus Christus toonde deze dingen aan de heilige mensen, die dan met zekerheid wisten wat er komen moest. Zoals de profeet Amos zegt: „Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.“ (Amos 3:7.)

Geen enkele gebeurtenis in de wereldgeschiedenis is de profeten op het oostelijk en het westelijk halfrond met meer duidelijkheid geopenbaard, dan de komst in de wereld van Jezus, de Christus. De aard van Zijn persoonlijkheid, Zijn verwantschap met God de Eeuwige Vader, en Zijn status als „de God van deze aarde“ werden duidelijk uiteengezet, toen Hij kort na Zijn kruisiging en opstanding in het land Overvloed op het Amerikaanse continent, als de verrezen Here aan Zijn volk verscheen. Hierover staat het volgende geschreven: „En de Here sprak tot hen, en zeide:

„Staat op en nadert tot Mij, opdat gij uw handen in Mijn zijde zult kunnen steken, en opdat gij tevens de tekenen der nagelen in Mijn handen en in Mijn voeten zult kunnen voelen, zodat gij moogt

weten, dat Ik de God van Israël ben, en de God der ganse aarde, en voor de zonden der wereld ben gedood." (III Ne. 11 : 13-14.)

In deze goddelijke bekendmaking heeft Hij de wereld de zekerheid verschaft dat Hij al God was voordat Hij op de wereld kwam, maar dat Hij in het voortbestaan in zoverre van de Vader verschilde dat Hij tot na Zijn sterfelijke leven geen verheerlijkt lichaam van vlees en beenderen had, en dat Hij daarna Zijn opgestane lichaam heeft ontvangen.

Volgens een uiteenzetting van ouderling James E. Talmage, één van onze hooggeschatte kenners van de Schriften, in zijn verklarend boekwerk *Jesus de Christus*, is het zo dat "... God de Eeuwige Vader zich in zeer weinige gevallen aan aardse profeten of openbaarders heeft gemanifesteerd en dan hoofdzakelijk om de goddelijke autoriteit van Zijn Zoon Jezus Christus te staven." (Zie blz. 31.)

Dit heeft de Vader gedaan toen Hij, bij de doop van Jezus door Johannes de Doper, Zijn Zoon met deze woorden voorstelde: „Deze is Mijn Zoon, Mijn Geliefde, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb!” (Mt. 3 : 17.)

Men hoeft er de profetische woorden van de Here tot Adam, Jakob, Abraham en Mozes en vele anderen maar op na te lezen, om te weten dat de Here in iedere bedeling en ter voorbereiding op Zijn komst, de wereld met zekerheid heeft laten weten Wie Hij was. Ook heeft Hij doen bekendmaken dat Hij was gezonden tot verlossing van de mensheid door middel van het plan van zaligheid, waardoor allen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie. (Zie het derde Artikel des Geboofs.)

Door rechtstreekse openbaring aan Jesaja, vertelde Hij van Zijn geboorte uit de jonge, maagdelijke moeder. (Zie Jes. 7 : 14.) Deze profeet voorzag dat de Heilige Israëls zou zijn „veracht, en de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, en verzocht in krankheid,” en dat Hij zou worden verwond en verbrijzeld om de overtredingen der mensen, en dat Hij een willig offer zou zijn, als een lam dat ter slachting wordt geleid. Jesaja sprak over Zijn begrafenis in het graf van een rijke, nadat Hij met de zondaars was gestorven. (Zie Jes. 53.)

Het lijkt weinig twijfel dat de jonge Jezus sedert

Zijn geboorte en vanaf 12-jarige leeftijd voor ons begrip dicht nabij de Almachtige heeft geleefd. Dit blijkt duidelijk uit het voorval bij gelegenheid van het feest van pascha, toen Jozef en Maria Hem in de tempel te Jeruzalem vonden, waar Hij Zich met de Schriftgeleerden onderhield. Men zal zich herinneren dat toen Maria, Zijn moeder, Hem vriendelijk berispte, zeggende: „Kind! waarom hebt Gij ons zo gedaan? Zie, Uw vader en ik hebben U met angst gezocht,” Hij daarop antwoordde met de veelzeggende vermaning: „... Wist gij niet, dat Ik moet zijn in de dingen Mijsn Vaders?” Dit was ongetwijfeld een opmerking die Zijn ouders moest herinneren aan Zijn hogere verwantschap aan onze hemelse Vader. Het was niet als onvriendelijk verwijt bedoeld; hiertoe zou het kindeke Christus niet in staat zijn geweest. Die woorden ontgingen Zijn moeder niet, maar, zoals de beschrijving zegt: „Zijn moeder bewaarde al deze dingen in haar hart.” (Luk. 2:48-51.)

Bij het verstrijken van de jaren van Zijn bediening, werd het de Joden duidelijk dat Hij niet de vermeende politieke leider was die zij hadden gezocht, die hen zou voeren uit de politieke onderdrukking waaronder zij te lijden hadden. Zijn zending bestond geheel uit het nadrukkelijk onder de aandacht brengen van de geestelijke zijde van het leven, en het tot stand brengen van een eeuwig verlossingsplan, door Zijn zoenoffer, waardoor alle mensen zalig kunnen worden bij gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie. Bovendien kwam Hij als een „Lam, Dat geslacht is, van de grondlegging der wereld.” (Op. 13 : 8.) Hij kwam om ons te verlossen van de gevolgen van de zondeval, om Zelf de „Eersteling der opstanding” te kunnen worden, opdat allen die ontslapen waren uit hun graven tevoorschijn mochten komen, „die het goede gedaan hebben, tot de opstanding des levens en die het kwade gedaan hebben, tot de opstanding der verdoemenis.” (Joh. 5 : 28-29.)

Kortom, Hij is gekomen om de wereld te bewijzen dat Hij Gods Eniggeborene in het vlees was, en door Zijn opperste offerande te tonen dat Hij metterdaad de Verlosser der wereld was.

In de vermaningen die Hij na Zijn opstanding en verblijf onder de heiligen op het westelijk half-rond, bij Zijn afscheid aan deze mensen gaf, vatte de Meester de volledige betekenis van Zijn zending samen voor iedereen die naar verlossing

streeft. Hier volgen de woorden van de opgestane Here tot de Nephieten op het Amerikaanse continent, uit de laatste rede die van Hem is opgetekend:

„En niets onreins kan Zijn koninkrijk ingaan; daarom gaat niemand in Zijn rust in, dan zij, die hun klederen in Mijn bloed hebben gewassen, wegens hun geloof, en de bekering van al hun zonden, en hun getrouwheid tot aan het einde.

„Welnu, dit is het gebod: Bekeert u, al gij eindent der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatsten dage vlekkeloos voor Mij moogt staan.

Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is Mijn evangelie . . .” (III Ne. 27: 19-21.)

De Artikelen des Geloofs, waarin de Heiligen der Laatste dagen de wereld verklaren wat zij geloven, zijn opgesteld als een korte samenvatting van het juiste verband tussen de zending van Christus en Zijn verzoenende offerande, en de zaligmaking van allen die ooit op aarde hebben geleefd, die er nu op leven of er nog op zullen leven. Uit deze geloofsbelijdenis citeer ik:

„Wij geloven, dat door het verzoeningswerk van Christus alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.” (Het derde Artikel des Geloofs.)

Een in onze bedeling ontvangen geïnspireerde openbaring, waarin duidelijk staat vermeld langs welke weg de sleutelen van het gezag tot ons moeten komen om die wetten en verordeningen van kracht te doen zijn in het leven van hen die de leringen van onze Heer en Meester aanvaarden en er gehoor aan geven, is te vinden in de herstelde kerk die Zijn naam draagt:

„Nu, de grote en verheven verborgenheid van de gehele aangelegenheid, en de slotsom van het ganse onderwerp, dat vóór ons ligt, bestaat in het verkrijgen van de machten van het Heilige Priesterschap. Voor hem, aan wie deze sleutelen zijn gegeven, bestaat er geen moeilijkheid om een kennis te verkrijgen van de feiten, die betrekking hebben op de zaligheid der mensenkinderen, zowel voor de doden als voor de levenden.” (L. & V. 128: 11.)

Het hoofdthema van alle van Christus' ware volgelingen uitgaande onderricht moet zijn dat alle mensen God moeten leren kennen, en Jezus Chris-

tus, Dien Hij gezonden heeft. Hen kennen is het eeuwige leven verwerven.

Overal in de Schriften heeft de Here ons vermaand het oog alleen gericht te houden op dat eeuwige doel (zie L. & V. 4: 5), namelijk ons voor te bereiden op onze terugkeer in de tegenwoordigheid van onze Here en onze God.

In het afgelopen jaar kregen wij, op uitnodiging van het Kerkelijk Comité voor het Contact met de Militairen, een belangrijk bezoek van een schoutbij-nacht, namelijk het hoofd van de geestelijke verzorgers van de Marine der Verenigde Staten. Zijn bezoek had klaarblijkelijk ten doel navraag te doen naar de opleiding die onze jongemannen ontvangen, voor dat zij een aanbeveling kunnen krijgen voor volleerd geestelijke verzorger bij de marine, op dezelfde basis als predikanten van andere gezindten, wier bevoegdheid blijkt uit een graad, behaald aan een theologische faculteit.

Na zijn bezoek aan enkele van onze instellingen voor godsdienstonderwijs, aan de Brigham Young Universiteit en de aldaar gegeven cursussen voor het Opleidingscorps van Reserve-Officieren (ROTC), aan de tempel te Provo vóór de inwijding, en aan andere van de Kerk uitgaande studieklassen voor de opleiding van jeugd en jonge volwassenes, waaronder die voor het zendingswerk en de gezinsavond, had hij tijdens een afscheidsdiner een ontmoeting met vertegenwoordigers van de Algemene Autoriteiten en anderen. Bij die gelegenheid gaf hij een korte samenvatting van zijn bevindingen, en bracht hij zijn indrukken en gevolgtrekkingen onder woorden. Hij maakte toen deze diepzinnige opmerking:

„In alles wat er in uw kerk gebeurt staat Christus in het middelpunt. Ik zou graag willen dat mijn eigen kerk en andere zouden hebben wat u uw mensen te bieden heeft.”

Wij willen hopen en bidden dat de woorden van die hoge bezoeker naar waarheid gezegd kunnen worden van al onze activiteiten en van al ons onderwijs, opdat wij met de apostel Paulus tot de slotsom komen „niets te weten dan Jezus Christus, en Dien gekruisigd.” (Zie I Kor. 2: 2.)

Tornado!

DOOR JOYCE A. ORGAN

Als een grillige, met zware hagelbuien gepaard gaande wervelwind verwoestingen aanricht in een gemeente in Arizona, vinden kerkangers tijdens een avondmaalsvergadering vrede, veiligheid en saamhorigheid in hun plotseling verduisterd bedehuis.

Toen ik die maandagmorgen, 11 september 1972, eens rondkeek in onze omgeving, stond ik perplex van de verschrikkelijke verwoestingen die de natuur kan aanrichten onder de mensen en aan wat zij tot stand hebben gebracht.

De voorgaande dag was net zo begonnen als alle andere zondagen in de wijk Alma van de ring Mesa West. Evenals vele andere gezinnen in de Kerk, woonden ook wij bedrijvig de ene vergadering na de andere bij, geen ogenblik vermoedend dat wij nog vóór het einde van die dag op aangrijpende wijze Gods hand zouden voelen. Don, mijn man, had de leiding in de avondmaalsvergadering. Het pro-

gramma stond in het teken van het zendingswerk. Hij had aan Ben en Ellie Hill, een voortreffelijk jong echtpaar, gevraagd iets te vertellen over de heerlijke verandering die in hun leven was gekomen tengevolge van hun bekering en doop, in de hoop dat de wijkleden daarvoor geïnspireerd zouden worden de zendingen te steunen in hun pogen om mensen op te zoeken die zij konden onderwijzen.

Die zondagmorgen belde Ellie op en zei dat ze niet kon komen, omdat hun jongste zoonje erg ziek was. Ze zei echter dat Ben er wel zou zijn. Toen dacht Don aan een ander paar bekeerlingen, Jack en Jan Wright, en Jack was zo vriendelijk een verzoek om onze tweede

spreekker te zijn in te willigen. Don was opgelucht, omdat hij wist dat de spreekbeurten bij deze twee fijne broeders in goede handen waren. Wij hadden geen van allen het vermoeden dat in die avondmaalsvergadering een nog sterker, liefdevoller paar handen ons allen zou omvatten.

's Middags reden broeder en zuster Wright met ons mee naar de kerk. Toen onze wagen in oostelijke richting draaide, zagen we recht voor ons uit de prachtige Superstition Mountains (Bijgeloofbergen), en ontwaarden hoe zich daarboven een fraaie wolkenformatie opstapelde. Eenparig merkten we op: 't Ziet er beslist naar uit dat we vanavond een flinke

regenbui krijgen!" Daarna waren we dit voorteken al spoedig vergeten, in het vooruitzicht van het feest voor de geest dat ons in de kerk te wachten stond.

Na de bediening van het Avondmaal sprak broeder Wright het eerst. Zijn toespraak was heel bezielend. Hij was erg ontroerd en dankbaar dat iemand genoeg om hem had gegeven om hem net zo lang over het Evangelie te blijven vertellen, tot hij er tenslotte in had toegestemd naar de zendingsgesprekken te luisteren. Wat had dit in zijn leven een verandering te weeggebracht! Wat is het toch van groot belang, zei hij, dat wij allen het Evangelie aan onze vrienden doorgeven, en hoe belangrijk is het om steeds te blijven aanhouden!

Na zijn toespraak zongen Tom en David Graff, twee broers uit onze wijk, een aantal kinderliederen. Ze zongen zo mooi dat het niemand opviel dat het buiten aldoor donkerder werd. Evenmin was er iemand die hoorde hoe hard het rondom het kerkgebouw was gaan waaien.

Vervolgens stond broeder Hill op om te spreken. Hij was juist begonnen ons te vertellen hoeveel het Evangelie in zijn leven betekende, toen het geraas van de wind bijna onverdoevend werd en het licht van een bliksemstraal door de ramen flitste. De wijkleden begonnen onrustig op hun zitplaatsen heen en weer te schuifelen. Al harder en harder bulderde de wind. Opeens het lawaai van op het dak neerkletterende hagel, zo hevig, dat Ben even moest ophouden met spreken, omdat hij zich niet verstaanbaar kon maken.

Even plotseling als de bui was opgekomen, werd het toen stil. Met een glimlach zei Ben: „Weet u, toen ik vanavond hierheen onder-

weg was, dacht ik aan een belofte van de Here — een belofte die voor ons is bestemd, dat Hij de aarde nimmermeer met een vloed zou overdekken." ¹ Hierop reageerde de gemeente met goedaardig gelach, wat de spanning wat brak.

Toen, even abrupt als het rumoer was opgehouden, was het er weer, en ditmaal luider dan tevoren. De lampen in de kerk gingen uit, zodat wij in volslagen duisternis kwamen te zitten.

Ongeveer 500 mensen, mannen, vrouwen en kinderen, allemaal naaste burens, broeders en zusters in het Evangelie, zaten daar in die donkere kerk bijeen, terwijl de woedende storm om ons heen daverde en loeide. Het geroffel van de hagel op het dak was zo hevig dat men zijn oor moest neigen om zijn buurman te kunnen verstaan. Wonderlijk genoeg heerste er in de kerk zo'n vredige en voldane stemming dat er geen enkele verschrikte kreet opklonk. Er was niet één klein kind dat moeilijk deed of huilde. Iedereen was uiterst rustig, niet uit angst voor de daarbuiten razende storm, maar vanwege de vredige sfeer binnen.

Die zachte kalme duurde alsmaar voort. Toen begon er achterin de kerk iemand heel zacht te zingen: „Wij danken U, Heer, voor profeten." ² Zachtjes vielen anderen één voor één in, totdat de hele wijk meezong. Zo'n sterk gevoel van vrede deed onze stemmen ineens smelten en aanzwellen als wij nooit tevoren bij onze zang oefening in de zondagsschool hadden weten te bereiken! Op de een of andere manier kwamen de woorden: „Als stormen van moeit' ons bedreigen, en haast onze vrede doen vergaan" rechtstreeks uit aller hart, met zo'n gevoelsintensiteit dat de tranen over mijn wangen liepen. Ik kreeg

een brok in mijn keel. Ik kon de volgende woorden bijna niet zingen: „Dan houdt nog het anker der hope, weldra breekt voor ons redding aan."

Geen mens verroerde zich. Niemand verbrak de betovering van vrede en rust, die van deze heerlijke boodschap uitging.

„Wij twijfelen ook niet aan Gods goedheid, wij hebben Hem dikwijls beproefd." Er ontwaakte iets in mijn hart — zouden de Heiligen zich nu zó hebben gevoeld, toen ze die moeilijke tijden doormaakten in de beginperiode van de Kerk?

Nadat wij dat prachtige lied beëindigd hadden, begon de dirigent, „Komt, heil'gen, komt" te zingen.³ Buiten woedde nog steeds de storm, maar binnen heerste een prachtige sfeer van liefde en kameradschap, en de muziek van onze mormoons-christelijke erfenis deed onze harten en stemmen zwellen. „Geen werk of strijd gevreesd, maar uw reis blij volbracht."

Toen wij aan de woorden „Alles well! Alles well!" toegekomen waren, wist ik het opeens. Ja, dit hadden de pioniers zo aangevoeld! Inderdaad was alles wel, nu op ditzelfde ogenblik. In die verduisterde kerk kon ik diezelfde geest voelen uitstralen van de zielen van alle aanwezigen. Ook zij wisten het.

Toen het schone gezang beëindigd was, stond broeder Hill weer op. Hij zette zijn toespraak voort, hoewel de microfoon door het uitvalven van de stroom niet meer werkte. Langzamerhand was het geraas van de storm geluwd, en iedereen was rustig, terwijl de jonge bekeerling vurig zijn getuigenis gaf van de Heilige Geest.

Vervolgens gaf Don, mijn man, een uiteenzetting van het zendingswerk, waarna hij ons allen opwekte om onze verantwoordelijkheid je-

gens onze naasten te beseffen. Terwijl hij in die donkere kerk aan het woord was, wist ik zeker dat ook anderen door zijn oprechte ernst werden getroffen, maar slechts weinigen konden zijn woorden in hun ware diepte peilen, zoals broeder Hill en ik, en ook broeder en zuster Wright. Hij was immers de zending geweest die deze twee fijne gezinnen in het Evangelie had onderwezen.

Na beëindiging van zijn toespraak straalde van ons allen een overweldigend gevoel van vrede en geluk uit, ook al was dit een van de meest ongewone vergaderingen geweest die wij een van allen ooit hadden bijgewoond, een vergadering gehouden tijdens een razende wervelstorm, en ruim drie kwartier in het volslagen duister!

Daarna stond de bisschop op om ons op het hart te drukken, na het slotgebed heel voorzichtig naar huis te gaan, want de storm had grote schade aangericht, en er lagen electriciteitsleidingen en bomen op de wegen.

Toen wij achter elkaar de kerk uitliepen, konden wij onze ogen niet geloven! Boomtakken en palmbladeren lagen overal rondgestrooid, en wat nog het meest bevreemdend was, langs de trottoirbanden en in de goten lag de hagel opgehoopt, glinsterend in het licht van de autolampen. Hagel in het hete, droge Arizona!

Onderweg naar huis, zagen we hoe straten blank stonden en wegen door tal van electriciteitsleidingen waren versperd. Langzaam drong het besef tot ons door van wat er was gebeurd, en we waren heel dankbaar dat wij met ons hele gezin bijeen waren geweest in het huis des Heren, zoals het ons betaamde!

Toen wij onze eigen buurt bereikten, wachtte ons daar een onstel-

lend schouwspel. Van enkele huizen waren de daken afgerukt en de lucht ingeslingerd, om op andere huizen te belanden. Ruiten waren door de hagel versplinterd. De straat vóór ons huis lag bezaaid met boomstammen, planken, deuren en hagelstenen.

Als door een wonder had bij ons in de buurt niet één huis van hen die naar de kerk waren geweest ernstige schade opgelopen. Van ons eigen huis waren alleen een paar dakpannen en zonneschermen afgerukt.

Flug trokken wij allemaal werkkleding aan en hielpen bureu en omwonenden met het opruimwerk. Mijn twee jongste dochters en ik namen enkele kinderen van getroffen gezinnen mee naar huis en gaven ze te eten. Iedere dwiel, emmer en zelfs het beddegoed werd opgehaald om het water in de omliggende woningen op te nemen.

Ondanks al de taferelen van die avond beseften we de volgende morgen, toen wij de omgeving bij daglicht bekeken, pas goed hoe groot de schade was. Toen wij ons de vredige sfeer in de kerk herinnerden, gingen we daar nog eens heen om te zien of daar ook schade was aangericht.

Woorden schieten te kort om het ontzag te beschrijven, waarmee wij keken naar ons mooie kerkgebouw, dat onaangetaast te midden van de verwoesting en chaos stond. Er lag niet één dakpan scheef! Er was geen ruitje stuk! Zelfs de fraaie spits stond nog recht overeind bovenop de toren, terwijl men niet meer dan 30 m. achter het gebouw twee stevige lichtmasten bij een honkbalveld kon zien, die tot aan de grond verwrongen en verbogen waren. De richting waarin deze palen waren verbogen toonde duidelijk aan dat de tornado rechtstreeks uit het oosten was komen aanstor-

men, waarbij hij daken van huizen had afgerukt en dwars over een braakliggend terrein, zo'n 350 m. verder, naar het honkbalveld was geraasd. Alsof er een onzichtbare barrière was opgeworpen rondom het kerkgebouw, was de storm letterlijk over het dak van het gebouw heen gesprongen, om aan de andere kant daarvan weer naar beneden te komen, waar nog geen 15 m. verder hopen gespleten en afgeknapte boomtakken lagen. Daarna was hij de straat langs geraasd, nog verscheidene huizenblokken verder een spoor van vernieling achterlatend. In korte tijd had de tornado in een gebied van 20 km² voor ruim drie miljoen gulden schade aangericht en de grond bedekt met een dik tapijt hagelstenen, waarvan sommige naar men zegt zo groot waren als golfballen.

Te midden van deze vreselijke verwoesting had de Here Zijn heiligen echter beschermd. Geen wonder dat wij die heerlijke sfeer van kalme rust hadden gevoeld! Inderdaad, alles is wèl!

Zuster Organ, een huismoeder, doet als zangleidster dienst in de zondagsschool van de wijlk Alma in de ring Mesa West (Arizona).

1 Zie Gen. 9:11.

2 *Heilige Lofzangen*, Nr. 178.

3 *Heilige Lofzangen*, Nr. 51.

★

„De Kerk is altijd onveranderlijk tegen gokken geweest, in welke vorm ook. Zij is tegen alle kansspelen, bezigheden of zogenaamde zaken, waarbij geld wordt aangenomen van iemand, zonder er iets van gelijke waarde tegenover te stellen. Zij kant zich tegen alle praktijken die erop gericht zijn roekeloos speculatie-zucht aan te wakkeren, en wel in het bijzonder tegen al wat kan bijdragen tot verlag-ing of verzwakking van de hoge morele maatstaf, waaraan de leden van de Kerk en van onze samenleving in het algemeen, zich steeds hebben gehouden.“

President Heber J. Grant

Gokken, een kwelijke bezigheid

DOOR DALLIN H. OAKS

President van de Brigham Young Universiteit

De eigenlijke aantrekkingskracht van het gokken op de mens is altijd in wezen de verlokking geweest om „iets voor niets te krij-gen.“

In zijn eenvoudigste vorm is gokken het riskeren van iets waardevols als inzet voor de uitslag van een spel of wedstrijd of de loop van een gebeurtenis, die geheel of ten dele door het toeval kan worden bepaald. Het door de Kerk ten aanzien van het gokken ingenomen standpunt is duidelijk uiteengezet in de volgende, op 21 september 1925 gedane uitspraak van president Heber J. Grant en zijn raadgevers in het Eerste Presidentschap:

„De Kerk is altijd onveranderlijk tegen gokken geweest, in welke vorm ook. Zij is tegen alle kansspelen, bezigheden of zogenaamde zaken, waarbij geld wordt aangenomen van iemand, zonder er iets van gelijke waarde tegenover te stellen. Zij kant zich tegen alle praktijken die erop gericht zijn roekelozes speculatie-zucht aan te wakkeren, en wel in het bijzonder tegen al wat kan bijdragen tot verlag-ing of verzwakking van de hoge morele maatstaf, waaraan de leden van de Kerk en van onze samenleving in het algemeen, zich steeds hebben gehouden.

„Wij raden en sporen alle leden van de Kerk dan ook aan, zich te onthouden van alle activiteiten die in strijd zijn met het hier vermelde standpunt.“¹

In latere uitspraken van leiders van de Kerk is nader ingegaan op de redenen die aan deze krachtige stellingname ten grondslag liggen.

Gokken is een aloude kwaad, dat reeds lang als zodanig is onderkend. Bepaalde oosterse gokspelen dateren al van 2100 jaar v. Chr. In het oude Egypte werden wegens gokken veroordeelden naar de steengroeven gezonden. Zowel het wetboek van de Hindoes, als de Koran en de Talmud spreken hun afkeuring erover uit. Ook Aristoteles heeft gokkers aan de kaak gesteld.²

In de middeleeuwen was gokken een algemeen verbreide gewoonte, vooral onder de adelstand. Toch waren ook zij die zelf aan kansspelen meededen bereid te erkennen dat er kwaad in school, althans voor anderen. In Engeland en Frankrijk trachtte men door het uitvaardigen van wetten de nadelige gevolgen tegen te gaan die het gokken op dienstpersoneel had, daar dit hen tot ledigheid verleide of voor hen aanleiding was om hun oefeningen in het boog-schieten te verwaarlozen, waardoor de nationale veiligheid in gevaar werd gebracht.

Eén van de meest populaire vormen van gokken was de loterij, die onder de werkende stand was toegestaan en in de zeventiende en achttiende eeuw algemeen was in de Engelssprekende wereld. In 1576 kondigde koningin Elizabeth de eerste staatsloterij in Engeland af. In 1660 werd er zelfs een loterij gehouden om Engelsen vrij te kopen die in Tunis, Algiers en op de Turkse galeien in slavernij werden gehouden. In het begin van de negentiende eeuw waren loterijen in de Verenigde Staten zo algemeen, dat er in de staat New York alleen al bijna tweehonderd loterijkantoren gevestigd waren. In 1832 bedroeg de bruto-opbrengst van de verkoop van loterijbriefjes ruim zestig miljoen dollar, hetgeen vijfmaal zoveel was als de totale nationale begroting van de V.S.

Men heeft weleens naar voren gebracht dat loterijen een populaire methode waren om grote projecten te financieren, daar er in die tijd slechts weinig betrouwbare banken waren. Men beschikte dan

ook niet over behoorlijke middelen voor het verkrijgen van reusachtige sommen gelds, behalve door het bijeenbrengen van een groot aantal kleine bedragen, afkomstig van burgers met beperkte middelen. Wat er voor dit vermoeden ook te zeggen valt, vast staat dat er in de eerste helft van de negentiende eeuw een algemene afkeer van de loterij ontstond. Omstreeks 1850 waren er in de Verenigde Staten in tal van staten bepalingen in de grondwet opgenomen, waarbij loterijen en andere vormen van gokken verboden waren. In vele staten staan diezelfde grondwettelijke bepalingen ook nu nog steeds de wettige sanctiëring van het gokken in de weg. Er wordt tegen het gokken opgetreden.

In 1773 verzette men zich in Engeland voor het eerst tegen het loterijstelsel, toen het stadsbestuur van Londen een verzoek indiende bij het Lagerhuis (afdeling van het Britse parlement, te vergelijken met onze Tweede Kamer) om loterijen af te schaffen, daar het handelsverkeer in het koninkrijk hierdoor benadeeld werd. Deze loterijen vormden een bedreiging voor het welzijn en de voorspoed van het volk. In 1808 benoemde het Lagerhuis een speciale parlementaire commissie om een onderzoek in te stellen naar de euvelen die aan loterijen verbonden waren. Het rapport van deze commissie, dat heeft bijgedragen dat enige jaren later in Engeland de loterijen werden afgeschaft, is zo actueel dat het vorige week geschreven had kunnen zijn in plaats van ruim 160 jaar geleden.

De commissie bracht verslag uit van gevallen van mensen, die eenmaal een comfortabel en fatsoenlijk bestaan hadden gehad, maar tot armoede en ellende waren vervallen. Ook waren er gevallen bij van huiselijke twisten, handgemeen en verstoring van het gezinsgeluk, gevallen van vaders die hun gezin in de steek lieten, van moeders die hun kinderen verwaarloosden, van vrouwen die hun man beroofden van de verdiensten van maanden en jaren, en van mensen die hun kleding, bedden en trouwringen beleenden om zich aan het gokken te kunnen overgeven.

„In andere gevallen,” zo deelde de commissie mede, „hebben kinderen hun ouders beroofd, en bedienden hun meesters; zijn er zelfmoorden gepleegd en vrijwel alle denkbare misdaden begaan, hetzij direct of indirect door de verderfelijke invloed van loterijen...”³

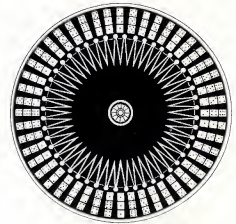
In haar eindrapport concludeerde de commissie dat de grondslag van het loterijstelsel zo totaal verdorven was dat er geen methode was te bedenken, waardoor het Parlement een dergelijk wetsvoorstel zou kunnen aannemen, die erin voorzorg dat dit systeem zou kunnen worden aanvaard als een doeltreffende bron van inkomsten, maar die zou zijn ontdaan van het ermee gepaard gaande kwaad.

In een tijd waarin de staatsloterij en de lotto veel geprezen worden als aantrekkelijke middelen om in de hoognodige overheids uitgaven te voorzien, zal men er goed aan doen te bedenken dat zo'n loterij de minst progressieve van alle fiscale maatregelen is. Nog meer dan bij de impopulaire b.t.w. worden de minst draagkrachtigen er het zwaarst door belast. Zij zijn immers de voornaamste klanten voor dit soort gokkerij.

Er zijn minstens vijf redenen aan te geven waarom onze kerkelijke leiders ons hebben aangespoord gokken te vermijden en deze kwade gewoonte in onze samenleving te bestrijden.

Ten eerste verzwakt het verleidelijk lokaas „iets voor niets” van

„Telkens wanneer wij als heiligen der laatste dagen ons te buiten gaan aan gedrag dat onverenigbaar is met het gezelschap van de Geest des Heren, betalen wij daarvoor een enorme prijs. Aan onszelf overgelaten, zonder de schragende invloed van die Geest, zijn wij kwetsbaar voor verleiding, tot kritiseren geneigd, en blootgesteld aan de machten van de wereld en de werken van de boze, waardoor wij heen en weer geslingerd en geslagen worden.”

het gokken de ethiek van werk, vlijt, zuinigheid en dienstbetoon — de grondslag van de nationale welvaart. Daarenboven stimuleert gokken de ledigheid met alle daaruit voortvloeiende kwalijke gevolgen voor de maatschappij.

President Joseph F. Smith, de zesde president van de Kerk, heeft het belang van de zedelijke waarde van werken in het Evangelie van Jezus Christus als volgt onderstreept:

„Wij zijn van mening dat mensen onmogelijk werkelijk goede en gelovige christenen kunnen zijn, tenzij het ook goede, trouwe, eerlijke en vlijtige lieden zijn. Wij prediken derhalve het evangelie van zuinigheid en soberheid. Wij prediken dat de leegloper van de arbeider noch het brood eten, noch de klederen dragen zal, en dat hij geen recht heeft op een erfdeel in Zion.” (zie L. & V. 42:42.)

President Stephen L. Richards van het Eerste Presidentschap (1879—1959) heeft gezegd dat men bij het gokken „uitgaat van de veronderstelling dat de één moet verliezen, wil iemand anders winnen.” Bovendien verklaarde hij dat het gelukselement bij het gokken hen die zich eraan overgeven ertoe brengt te geloven dat het toeval de alles-besturende en overheersende invloed in het leven is. „Er zijn dan ook mensen die er zozeer van worden bezeten dat ze zich geen andere manier tot vermeerdering van hun middelen en inkomsten meer kunnen indenken dan gokken.”

Nog een kwade kant van gokken is dat het de hebzucht en begeerte aankweekt en dat het onvermijdelijk de minderwaardige gewoonte van bedrog en diefstal met zich meebrengt en in de hand werkt, ten koste van de medemens. Lycurgus M. Starkley Jr., een methodistisch predikant van de Theologische St. Paulusschool te Kansas City in Missouri, besloot een aanval op de gokzucht met de volgende woorden, die iedere heilige der laatste dagen welbekend in de oren moeten klinken:

„De naastenliefde van een goed christenmens moet zich wel zetten tegen alle praktijken die de menselijke geest belemmeren in zijn groei aan Christus gelijk te worden, of die afbreuk doen aan de structuren van gerechtigheid in de samenleving. Een christen moet zich onthouden van gokken en van openlijke steunverlening hieraan, in welke vorm ook, in het besef dat gokken schadelijk is voor het bereiken van onze levensbestemming, zoals die in Jezus Christus is geopenbaard.”

Een derde euvel van het gokken is dat het licht het karakter van wie zich ermee inlaat bederft. Wij hebben allen weleens gehoord of gelezen van werknemers met vertrouwensposities, die hun leven te gronde hebben gericht, en schande en verdriet over zichzelf en hun gezin hebben gebracht, door hun werkgever te bestelen. Maar al te vaak is zo'n onverkwikkelijke geschiedenis terug te voeren tot een wanhopige poging om speelschulden te betalen of om verdere gokpraktijken te kunnen financieren.

Een gokker wordt zo sterk in verleiding gebracht dat mensen die als gokkers bekend staan in overheidsdienst en bedrijfsleven geen verantwoordelijke posities kunnen bekleden. Bij het opsommen van de ongewenste bijverschijnselen van het gokken moet ook melding worden gemaakt dat dit vaak gepaard gaat met overmatig gebruik van alcohol, en nog meer ondeugden.

Een vierde nadeel, dat ook wordt genoemd door mensen die zich niet bekommeren om de gevolgen van het gokken voor het zedelijk

leven, is de buitengewone tijdverspilling die er mee gemoeid is. Gokkers verwaarlozen hun gezin en hun werk.

De tijd die met gokken wordt verdaan krijgt meer betekenis als wij bedenken dat vele mensen die zich aan gokken overgeven eraan verslaafd raken. Wijlen ouderling Richard L. Evans van de Raad der Twaalven (1906—1971) heeft eens deze uitspraak gedaan:

„Goklust is een steeds voortwoekerend kwaad. Meestal begint het op bescheiden voet, om vervolgens, evenals zovele andere gevaarlijke gewoonten, uit de hand te lopen. In het gunstigste geval wordt er alleen maar tijd mee verknoeid en komt er niets goeds uit voort. In het ongunstigste geval wordt het een verderfelijke obsessie en bevordert het een verkeerde levenshouding door ons te stijven in de nutteloze opvatting dat wij voortdurend iets voor niets kunnen krijgen.“⁴

De vijfde en laatste veroordeling van het gokken volgt uit andere, reeds besproken nadelen. Telkens wanneer wij als heiligen der laatste dagen ons te buiten gaan aan gedrag dat onverenigbaar is met het gezelschap van de Geest des Heren, betalen wij daarvoor een enorme prijs. Aan onszelf overgelaten, zonder de schragende invloed van die Geest, zijn wij kwetsbaar voor verleiding, tot kritiseren geneigd en blootgesteld aan de machten van de wereld en de werken van de boze, waardoor wij heen en weer geslingerd en geslagen worden.

Het lijdt geen twijfel dat gokken bij mensen die zich er mee ophouden de fijngevoeligheid voor geestelijke indrukken afstompt. Die verschrikkelijke uitwerking is wel de meest verstrekkende en boosaardige invloed van het gokken. Deze gedachte is door ouderling John A. Widtsoe van de Raad der Twaalven (1872—1952) als volgt op levendige wijze tot uitdrukking gebracht:

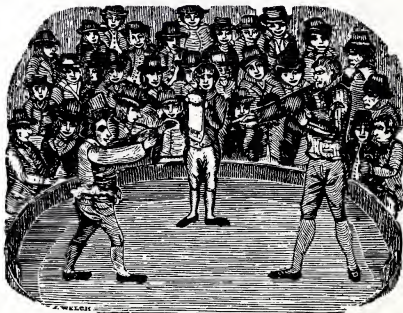
„Zij die gokken en voortdurend hun geluk beproeven, en daarbij alles aan het toeval overlaten, ondergaan een karakterontaarding; hun geest verslapt, en uiteindelijk worden het vijanden van een gezonde maatschappij. Een speelhol, hoe fraai ook ingericht, is de lelijkste plaats op aarde. De gespannen spelers leven in de duistere stilte rond de speel tafels. Daar hangt altijd de dreigende sfeer van afschuif voor een onbekend kwaad. Het is het huis van de duivel zelf.“⁵

Onder wat ik over gokken heb gezegd, moet ook worden verstaan kaarten om geld, wedden op paarden en op de uitslag van sportwedstrijden (waaronder begrepen de voetballoto), casinospelen in al hun vormen, loterijen, verlotingen, kienen en dobbelen om geld. Voorts wijs ik erop dat bepaalde vormen van geldbeleggen worden gekenmerkt door diezelfde geest van goklust. Ook hier datzelfde roekeloze wedden op de toevallige loop der gebeurtenissen. Hetzelfde kwaad dat is verbonden aan de worp van dobbelstenen om geld kan ook diegenen vergezellen die hun geld nonchalant beleggen in speculatieve aandelen of handelsartikelen. Op dit gebied ken ik geen betere norm dan die welke aan de hand werd gedaan door president Joseph F. Smith, die eens heeft opgemerkt:

„Bij al wat wij ondernemen speelt de factor geluk een zeer grote rol. Daarbij moeten wij dan ook bedenken dat de geest waarin wij een en ander doen in hoge mate bepaalt of wij een gok wagen, of wettige zakelijke transacties aangaan.“⁶

Eén vorm van gokken waarop onze leiders krachtig kritiek geleverd hebben is het kaartspel. Men kan natuurlijk wel kaarten zonder om

„Goklust is een steeds voortwoekerend kwaad. Meestal begint het op bescheiden voet, om vervolgens, evenals zovele andere gevaarlijke gewoonten, uit de hand te lopen. In het gunstigste geval wordt er alleen maar tijd mee verknoeid en komt er niets goeds uit voort. In het ongunstigste geval wordt het een verderfelijke obsessie en bevordert het een verkeerde levenshouding door ons te stijven in de nutteloze opvatting dat wij voortdurend iets voor niets kunnen krijgen.“ *Richard L. Evans*

„Als men een middag of een avond met kaartspelen heeft doorgebracht, is er niets veranderd; men heeft geen nieuwe kennis opgedaan, men is niet tot nieuwe gedachten of inzichten gekomen, er zijn geen nieuwe verwachtingen of aspiraties gewekt, behalve dat men uitziet naar een volgende gelegenheid om kostbare tijd te verspillen. Het leidt tot niets, het is een doodlopende weg.“

John A. Widtsoe

geld te spelen, maar kaartspel en gokken zijn zeer nauw aan elkaar verwant. De kaartgewoonte op zichzelf is zoëer met de kwade kanten van het gokken behept, dat ook het kaarten zelf onder veroordeling is gevallen, of er nu bij gegokt wordt of niet.

Ouderling Widtsoe heeft kritiek op het kaartspel uitgeoefend op grond van het feit dat het gewoontevormend en tijdverspillend is. Hij verklaarde:

„In de loop der eeuwen heeft de ervaring geleerd dat kaarten al gauw een gewoonte wordt, waaraan men verslaafd raakt, en dat de behoefte aan deze bezigheid steeds toeneemt. Men krijgt uiteindelijk het gevoel dat een dag zonder een spelletje kaart niet volledig is.

„Als men een middag of een avond met kaartspelen heeft doorgebracht, is er niets veranderd; men heeft geen nieuwe kennis opgedaan, men is niet tot nieuwe gedachten of inzichten gekomen, er zijn geen nieuwe verwachtingen of aspiraties gewekt, behalve dat men uitziet naar een volgende gelegenheid om kostbare tijd te verspillen. Het leidt tot niets, het is een doodlopende weg . . . Het leven is saai en dood's als men er niet naar streeft zich onder te dompelen in de snelvlietende stroom van nieuwe en toenemende kennis en macht. Wij hebben tijd nodig om ‚bij de tijd te blijven‘. Wij mogen geen tijd verspillen aan tijdverdriven die de ziel honger laten lijden.“⁷

In deze tijd, nu er steeds meer stemmen opgaan om het gokken te legaliseren, moeten wij ons in dezen meer vastberaden dan ooit opstellen. Wij allen moeten onze invloed als burgers aanwenden om alle pogingen te bestrijden die erop gericht zijn het kwaad van het gokken te gebruiken als middel tot verwezenlijken van enig vermeend goed maatschappelijk doel. Ook wij dienen acht te geven op de raad van onze kerkelijke leiders, die tegen het gokken, in welke vorm dan ook, onveranderlijk gekant zijn gebleven, en die ons voortdurend aanraden ons rein en onbesmet van de zonden der wereld te bewaren.

1 *The Improvement Era*, 29ste jaargang (sept. 1926), pag. 1100.

2 Aristoteles (384—322 v. Chr.): Grieks wijsgeer.

Hindoes — Hindoeïsme: Een religieus, filosofisch en cultureel systeem, afkomstig uit India en het meest voorkomende geloof aldaar.

Koran: De heilige schrift van de Islam of het Mohammedanisme.

Talmud: Verzameling oude rabbijnse geschriften, die de gezaghebbende basis vormt van de joodse godsdienstleer.

3 Francis Emmett Williams: *Lotarijen, wetten en zeden* (New York, Vantage 1958) pag. 26-27.

4 Joseph F. Smith, *Gospel Doctrine*, 5de druk, (Deseret Book Company, 1939) pag. 208.

5 „Mogen heiligen der laatste dagen kaarten?“ (*Improvement Era*, 43ste jaargang, april 1940), pag. 225.

6 *Gospel Doctrine*, pag. 326.

7 *The Improvement Era*, 43ste jaargang (april 1940), pag. 225.

Volgzaamheid in het gezin

DOOR HENRY B. EYRING

Kinderen leren ons menigmaal prachtige lesjes. Dit besefte ik nog eens bij het doorbladeren van mijn dagboek. Wat ik daar op 28 januari 1972 in geschreven had, betrof mijn tweejarig zontje. Er stond onder meer het volgende:

„Matthew heeft mij een lesje geleerd. Vanavond huilde hij in bed, naar ik meende zonder reden. Verscheidene malen vroeg hij mij of ik hem zijn neusje wilde snuiten, of het papieren zakdoekje voor hem wilde vasthouden, terwijl hij zijn neusje snoot. Na zo drie- of viermaal heen en weer te hebben gelopen, kwam ik op hoge benen zijn kamertje binnen en vroeg:

„Wil jij een pak slaag hebben?’ Hij knikte van ja. Ik vroeg het nog eens, ditmaal mijn woorden kracht bijzettend met mijn opgeheven hand. „Ja,’ zei hij. Opeens werd mijn hart week, daar ik besefte dat hij zo'n groot vertrouwen in mij had dat hij wel klappen wilde hebben als ik van mening was dat een pak slaag hem uit de narijgheid zou helpen. Ik wiegde hem een poosje heen en weer en begreep toen tot mijn nog grotere vertederung dat hij een verstopte neus had. Door een opkomende verkoudheid was dit ongemak veroorzaakt. Ik haalde een paar papieren zakdoekjes voor hem, gaf hem die in bed en zei dat hij zo vaak mocht snuiten als hij maar wilde. „Dank u wel,’ zei hij. Helemaal veranderd ging ik de kamer uit.”

Dit tweejarig kind had nog eens laten zien wat koning Benjamin in zijn redevoering had gezegd:

„Want de natuurlijke mens is een vijand van God, en is dat geweest sedert de val van Adam en zal dat voor eeuwig en immer zijn, tenzij hij zich aan de ingevingen des Heiligen Geestes overgeeft, en de natuurlijke mens afsterft en een heilige wordt door de verzoening van Christus, de Here, en wordt gelijk een kindeke, onderworpen, zachtmoedig, nederig, geduldig, vol liefde, gewillig zich aan alles te onderwerpen, wat de Here geschikt acht hem op te leggen, evenals een kind zich aan zijn vader onderwerpt.” (Mos. 3: 19.)

Klaarblijkelijk beginnen Matthew en andere kinderen zoals ze volgens koning Benjamin moeten eindigen,

namelijk onderworpen. Als ouders maken wij echter maar al te vaak de fout dat wij er met al onze moeiten en zorgen steeds op uit zijn ze aan ons en onze leiding onderworpen te houden. Dan vergeten wij dat koning Benjamin deze kwestie anders voor ons heeft geformuleerd: Hij heeft hiermee tot uitdrukking willen brengen hoe wij die natuurlijke onderworpenheid van onze kinderen moeten overbrengen op de Here Jezus Christus. Dus: hoe wij onze kinderen kunnen leren de Heiland in onderworpenheid te volgen.

Wij mogen veel meer succes verwachten bij het besturen van ons eigen gezin, als wij inzien dat het erom gaat dat de kinderen zich achter ons scharen als volgelingen van de Heiland, met Hem aan het hoofd.

Waarom volgt het eens zo onderworpen kind op een gegeven moment ons voorbeeld niet meer? Omdat het dan zijn geloof verliest. Als dat kind de Meester aan het hoofd van de stoet kon zien gaan, of zeker zo weten dat Hij er was, zou het wel zo verstandig zijn om te blijven volgen, want dat pad voert dan stellig tot geluk. Volgzaamheid is een daad van geloof en als men niet meer volgt, geeft men te kennen zijn geloof te hebben verloren.

Als Matthew ouder is zal hij mij eenmaal uitdagend aankijken als ik zeg: „Ook al kleden al je vrienden zich zo, toch is het beter dat jij daar niet aan meedoet.” Wat een geloofsbeproevung zal dat voor hem zijn! Zal hij dan besluiten zich anders te kleden, zoals hij toen voor dat pak slaag koos? Dat is afhankelijk van factoren waarvan ik sommige niet geheel in de hand kan houden, sommige andere echter wél. Wij kunnen het kind niet volledig besturen en we hebben evenmin al wat hem overkomt in de hand, maar we kunnen wél ons eigen gedrag op drie punten zo inrichten dat zijn geloof wordt versterkt en het hem volgzzaam doet zijn.

In de eerste plaats kunnen wij onze kinderen met de Heiland laten kennismaken, door gebed en schriftlezing. Met hun lichamelijke ogen kunnen zij niet zien hoe Hij ons gezin leidt, maar zij kunnen Hem wél als werkelijkheid ervaren. Maar dan moeten wij méér doen dan alleen hun de techniek van het bidden leren, en méér doen dan de Schriften alleen maar tot hun beschikking te stellen.

Eén van de doelstellingen van ons gezinsgebed en ons persoonlijk gebed moet zijn godsdienstige belevenissen voor onze kinderen na te streven. De gebeden die hij 's avonds naast zijn bedje uitsprak en de 's morgens en 's avonds gehouden gezinsgebeden betekenden maar weinig voor mijn zoon Henry. Maar toen was er die dag dat hij als zesjarig jongetje verdwaald was en probeerde zijn huis terug te vinden in een onbekende streek, op een afstand van 10 km. Hij liep te hollen en te huielen, tot hij in wanhoop op een groepje struiken afstoot om er te bidden. Later zei hij hiervan met verbazing in zijn stem: „Nog voordat ik begon te bidden,

kwamen er twee mensen aanwandelen, die vroegen of ze mij konden helpen." Een uur later was hij thuis.

Het is ouders zelfs mogelijk geestelijke ervaringen te bewerkstelligen voor een kind dat niet onderworpen meer is. Denkt u maar eens aan de engel die aan de opstandige jonge Alma is verschenen en gezegd heeft: „Zie, de Here heeft de gebeden van Zijn volk gehoord, en eveneens de gebeden van Zijn dienstknecht Alma, die uw vader is; want hij heeft met veel geloof voor u gebeden, dat gij tot een kennis der waarheid zoudt mogen worden gebracht; daarom ben ik gekomen met het doel u te overtuigen van de macht en het gezag van God, opdat de gebeden Zijner dienstknechten volgens hun geloof zouden worden verhoord." (Mos. 27 : 14.)

Wij kunnen ook gezamenlijk met onze kinderen de Schriften lezen, zo, dat zij hoogstwaarschijnlijk zekerheid zullen krijgen omtrent het geloof en kunnen aanvoelen dat wij de Schriften en de Meester kennen. In een toespraak aan de Brigham Young Universiteit heeft president Marion G. Romney eens verteld wat hij had meegemaakt terwijl hij met zijn zoon het Boek van Mormon aan het doorlezen was.

President Romney zei: „Wij lazen beiden beurtelings hardop alinea's voor uit de verbazingwekkende laatste drie hoofdstukken van II Nephi. Ik hoorde hoe zijn stem stakte en dacht dat hij verkouden was, maar wij gingen door tot het einde van die drie hoofdstukken.

„Toen we klaar waren, zei hij tegen mij: ‚Papa, huil jij wel eens bij het lezen in het Boek van Mormon?‘

„Ja, jongen,‘ antwoordde ik. ‚Soms getuigt de Geest des Heren zo sterk tot mijn ziel dat het Boek van Mormon waar is dat ik inderdaad begin te huilen.‘

Toen zei hij: „, Dat overkwam mij nu vanavond ook.“

Dat kan met onze kinderen gebeuren als wij het zo weten te schikken dat wij alleen met ze kunnen zijn, als

we zo lang bij hen blijven als nodig is om drie hoofdstukken te lezen. Als wij naar waarheid kunnen zeggen: „Ja, jongen, ik huil ook wel eens.“

Waar wij bij onze kinderen nog meer iets aan kunnen doen is hun humeur; en wel door de blijdschap en het geluk die zij ons aan de dag zien leggen in de dienst des Heren. Dat beïnvloedt het besluit van zo'n jongen of meisje of hij of zij zich er ook aan zal overgeven. Is de last van de Meester werkelijk licht? Is het een vreugde Hem te dienen? Het antwoord op die vragen zullen onze kinderen vinden in onze gelaatsuitdrukking, in onze stem en in ons optreden, misschien aan het einde van een lange, lange sabbatdag of in dagen van spanning of droefenis.

Ik heb mijn vader nooit horen spreken over „de vrede die alle verstand te boven gaat,“ maar ik heb die wel bespeurd in zijn glimlach, toen wij samen alle kerkelijke vergaderingen bezochten. Als hij boos keek, was dat als ik niet op tijd klaar was, niet omdat wij naar de kerk gingen. Ik geloof dat ik er nooit over gedacht heb om niet te gaan, omdat ik nooit dat voorbeeld heb gehad. Ik heb ook de berustende uitdrukking op zijn gezicht gezien toen wij het ziekenhuis verlieten, een uur nadat mijn moeder was overleden. Hij liet mij staan en liep terug naar de ziekenzaal om de dokters en verpleegsters te bedanken, meer met hen begaan dan met zichzelf. Hij liet zich er niet over uit, maar ik wist dat de last hem licht viel, alleen omdat hij zijn vrouwen in de Meester stelde. Ongeveer zoals Matthew op mij vertrouwde.

De volgende vragen van ouderling Mark E. Petersen doen ons denken aan de tegenstrijdigheid die ontstaat als wij proberen onze kinderen te dwingen tot een dienstbetoon waarin wij zelf geen vreugde scheppen:

„Kunnen ouders, die zelf nooit de voldoening hebben gekend die voortvloeit uit een eerlijke tiendenbetaling, het zaad van gehoorzaamheid aan die wet in het hart van hun kinderen planten?“

„Kunnen ouders, die nooit de echte waarde van de sabbatsheliging hebben ontdekt, hun kinderen leren die dag in ere te houden?“

„Kunnen ouders, die nooit hebben ingezien wat een rein leven te bieden heeft, de leden van hun gezin een rein leven voorhouden?“

„Kunnen ouders, die zelf nooit in de tempel zijn geweest, hun kinderen bijbrengen wat het geweldige van een tempelhuwelijk is?“

„Kunnen een vader en een moeder die nooit hebben stilgestaan bij de betekenis van een zending, in het hart van hun zoons en dochters het verlangen wekken om op zending te gaan?“

„Kunnen ouders die zelf niet ten volle tot het Evangelie zijn bekeerd, met succes hun eigen kinderen bekeren?“ (*A Faith to Live By*; [Bookcraft, 1959], pag. 112-113.)

Het derde punt dat wij zelf in de hand hebben is onze

kinderen taken op te dragen die hen zullen versterken in het geloof dat Christus mensen die zich aan Hem onderwerpen ook werkelijk leidt. In dat vertrouwen zal het hun veel en veel gemakkelijker vallen te geloven dat Pa met een ogenschijnlijk onredelijk voorschrift wel eens gelijk kon hebben, nadat hij om goddelijke bijstand heeft gebeden. Vader Lehi heeft ons het grote voorbeeld gegeven bij zijn opvoeding van Nephi. In het eerste hoofdstuk van het Boek van Mormon zegt Nephi dat hij „uit eerzame ouders geboren“ was, „en daarom enigermate in al de geleerdheid van mijn vader onderwezen . . .“ (1 Ne. 1: 1.) Vader Lehi had echter nog veel meer gedaan. Hij had Nephi de kans gegeven te weten te komen dat God nederige mensen tot in de kleinste bijzonderheden leidt, ook in gevaar en problemen. Lehi stuurde zijn zoons naar Jeruzalem terug om de platen van Laban te gaan halen. Alleen Nephi ontleende aan die gevaarlijke opdracht het grote voordeel voor zichzelf te weten te komen dat de Meester hem leiding gaf. Hij zei:

„En het was nacht; en ik liet hen (zijn broeders) zich buiten de muren verschuilen. En nadat zij zich hadden verborgen, sloop ik, Nephi, de stad in en ging op weg naar het huis van Laban.“

„En ik werd door de Geest geleid, van tevoren niet wetende, wat ik moest doen.“ (1 Ne. 4: 5-6.)

Hij verkreeg de platen en keerde behouden met zijn broeders bij hun vader en moeder terug. Behalve de grote zegen van het bezit van die platen als Heilige Schrift voor zijn nageslacht, deed Lehi zo zijn zoon Nephi onschatbare ervaring opdoen. Nephi zou het geloof hebben om een „ziener“ te volgen, want hij wist nu dat de Meester ons werkelijk leidt.

Wij zien hoe die belevenis vruchten afwierp doordat Lehi gezegend werd bij de leiding van zijn gezin. Tijdens hun strijd om het bestaan in de wildernis had hij de grootste moeite om het geloof van zijn kinderen in zijn leiding te behouden. Op een van de dieptepunten had Nephi zijn boog gebroken, en de vrees voor de hongerdood maakte de opstandige gevoelens in enkele leden van Lehi's gezin weer wakker. Daarop maakte Nephi eigenhandig een boog, waarna hij, in plaats van zonder meer op jacht naar voedsel te gaan, zich tot zijn vader wendde en zei: „Waarheen zal ik gaan om voedsel te verkrijgen?“ Vervolgens vermeldt Nephi: „En hij vroeg de Here . . .“ (1 Ne. 16: 23-24.)

Nephi was zijn vader onderworpen, mede door zijn ondervindingen die hem ervan verzekerd hadden dat God werkelijk gebeden verhoort, zelfs in de geringste belangen van mensen en gezinnen. Lehi was zo verstandig geweest om Nephi ervaringen te laten opdoen, waardoor hij dat zelf kon ontdekken. Men kan een kind verantwoordelijke taken opdragen onder omstandigheden die het waarschijnlijk maken dat hij zich tot God om leiding zal wenden. Aan de hand van die ervaringen

zal hij zich veel gemakkelijker toevertrouwen aan en zich veilig voelen onder de leiding van een vader die ook deze hulp inroept.

Na de hulp van de Here te hebben ingeroepen, riep een vader eens zijn gezin bijeen, alvorens te besluiten een betrekking in een andere stad te aanvaarden. Hij vroeg zijn vrouw en kinderen hem raad te geven omtrent de wenselijkheid van verhuizen, en stelde ze in de gelegenheid om tot de Here te gaan en zelf een antwoord te ontvangen over wat ze moesten doen. Nadat ze gebeden hadden, waren ze evenals hun vader van mening dat ze maar moesten gaan verhuizen. Daar hij hen dus in de gelegenheid had gesteld zelf die innerlijke zekerheid te krijgen die hij ook had ontvangen, konden zij in hem geloven en zijn raad opvolgen.

Hoe moeilijk het ook is om het onze kinderen mogelijk te maken ons te volgen, minstens even moeilijk kan het zijn om onze vrouw onze leiding te laten volgen. Velen van ons hebben een vrouw met grote talenten, groot geloof en grote geestkracht, maar toch wijst de Here er in de Leer en Verbonden op dat zowel Emma, de vrouw van de profeet, als onze eigen echtgenotes onderdanig moeten zijn. Hij zegt: „Blijf in de geest der zachtmoedigheid en hoed u voor hoogmoed. Laat uw ziel welgevallen hebben in uw echtgenoot, en in de heerlijkheid, die over hem zal komen.“ (L. & V. 25: 14.)

Hoe kan een vrouw met een sterk karakter dat aanvaarden?

In de Leer en Verbonden wordt ook die vraag nauwkeurig beantwoord:

„Geen macht of invloed kan of dient krachtens het priesterschap te worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde; Door vriendelijkheid en zuivere kennis, die de ziel zonder huichelarij en zonder bedrog grotelijks zal ontwikkelen.“ (L. & V. 121: 41-42.)

Een betere handleiding voor het huwelijk is niet te vinden. De meest begaafde, trouwste en flinkste vrouw zou vol vertrouwen een leider kunnen volgen, die, bezielde met ongeveinsde liefde, gebruik maakt van overreding, vriendelijkheid en lankmoedigheid.

Verder wordt ons gezegd dat indien wij ons priesterschap rechtvaardig uitoefenen, „... dan zal uw vertrouwen in het nabij-zijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zal als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen.

„De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen dat deze u voor eeuwig toevloeien.“ (L. & V. 121: 45-46.) Om het vertrouwen van vrouw en kinderen te kunnen winnen zal van velen van ons niet alleen een verandering van gezindheid worden vereist, maar ook de moed

om te volharden. Zelfs hoogstaande vaders verliezen weleens het vertrouwen van enkele van hun gezinsleden. Vader Lehi heeft die teleurstelling ook doorstaan. Hij werd zelfs gewaarschuwd dat deze teleurstelling zou komen. In een droom wenkte hij zijn gezin hem te volgen naar de zoete vrucht van het Evangelie, maar Laman en Lemuël wilden niet. Voor de meesten van ons zou zo'n droom voldoende zijn om ons te verbitteren en onze pogingen om leiding te geven te staken. Zo reageerde Lehi niet. Op het eind van zijn leven onderwees Lehi nog steeds heel zijn gezin en drong hij er bij hen op aan Jezus Christus te volgen. In wat naar hij moet hebben geweten vrijwel zijn laatste woorden tot zijn gezinsleden waren, zij hij: „Ontwaakt, mijn zoons, omgordt u met de wapenrusting der gerechtigheid. Schud de ketenen af, waarmede gij zijt gebonden, ontvliedt de duisternis en staat op uit het stof.“ (II Ne. 1: 23.)

Misschien lijkt ons de hoop van Lehi dat zijn zoons hem zouden volgen ongegrond, gelet op de weinige jaren die hij nog te leven had en de opstandigheid van Laman en Lemuël. Nu schijnt zijn hoop echter alsnog in vervulling te gaan in de grote zegeningen die nu in onze dagen worden uitgestort op zijn nakomelingen, de Lamanieten. Door zijn volharding, door nooit op te houden hen te wenken de Zaligmaker te volgen, strekt Lehi ook in deze tijd als het ware nog zijn handen uit naar zijn kinderen. En duizenden van hen scharen zich achter het Evangelie en brengen een rechtvaardig nageslacht groot — de nakomelingschap van Lehi.

Wij kunnen ons niet verzekeren van de volmaakte gehoorzaamheid van al onze kinderen, maar wel kunnen wij in ons gezin het geloof aankweken dat Christus leeft, dat het een vreugde is Hem te dienen, en dat Hij spreekt tot hen die Hem willen volgen. Een onderdanig kind zal Zijn stem horen en ons volgen in het volgen van de Meester.

Dr. Eyring, president van Ricks College te Rexburg (Idaho), is lid van de hoge raad in de ring Rexburg. *

De grote afval volgens Eusebius

DOOR HYDE M. MERRILL

*„Als we zeventien eeuwen
in de geschiedenis teruggaan,
gezegend als wij zijn met
de kennis die wij door onze
plaats in de tijd van anderen
konden overnemen, worden
wij getroffen door de
tientallen meldingen die
Eusebius maakt van afvallig-
heid en ketterij binnen de
Kerk.“*

Een van de meest fascinerende periodes in de geschiedenis is het vroeg-christelijke tijdperk. Het belang van deze periode voor de heiligen der laatste dagen is zeer groot, maar onze onwetendheid dienaangaande haast nóg groter. Toch waren er in die eeuwen geschiedschrijvers, geschiedkundigen die duidelijk en tragisch het lot schilderden van de Kerk die de Here in Zijn tijd op aarde had gesticht. Eusebius, een van de eerste vroeg-christelijke geschiedschrijvers, was ooggetuige van en schreef over het begin van de grote afval die uiteindelijk de herstelling van het Evangelie noodzakelijk maakte.

Eusebius werd rond 260 na Chr. geboren, waarschijnlijk in Caesarea, een havenstad aan de Middellandse Zee, ten west-zuidwesten van het Meer van Galilea. Reeds jong onderscheidde hij zich als geleerde. Hij werd in 309 gevangen gezet om zijn godsdienstige denkbeelden en in 311 gebeurde dat andermaal. In 314 werd hij bisschop van Caesarea. Daar had hij toegang tot een grote bibliotheek die Pamphilus¹ daar had ingericht; bovendien had hij toegang tot de bibliotheek van Jeruzalem. Hij was een degelijk en accuraat schrijver die niettemin niet minder dan zesenvertig werken op zijn naam heeft staan. Hij stierf in 339 of 340, twee of drie jaar na de dood van keizer Constantijn², die hij zeer bewonderde. Een van de grootste prestaties van Eusebius was zijn tiendelige Kerk-geschiedenis, die waarschijnlijk kort voor 326 werd geschreven. Daarin stelt hij op schrift wat er zoal gebeurde tussen de dood van de apostelen en de overwinning van Constantijn.

Een van de duidelijke kenmerken van het mormoonse christendom is de wijze waarop men de verhouding van

Christus en God de Vader tot de aarde opvat: Bijvoorbeeld het feit dat wij weten dat de God van het Oude Testament, Jehova, de God van Israël, in feite Jezus Christus was. Dit wist ook Eusebius, en nadien ging deze kennis teloor in de algemene verwarring rond de aard van de Drieëenheid. Hij zegt: „De Ordener en Vormer van het heeal gaf Zich geheel en al, Hij ging zelfs zo ver dat Hij Christus gaf, . . . Zijn eerstgeborene, dat Hij ondergeschikte wezens schiep, en Hij besprak met Hem de schepping van de mens: En God zeide: ‚Laat Ons mensen maken, naar Ons beeld, naar Onze gelijkens.‘“³

„Deze uitspraak wordt bevestigd door een profet die Hem in lofzangen aldus vergoddelijkt:

„Hij sprak, en zij werden gewonnen: Hij gebod, en zij werden geschapen.‘ De Vader en Maker introduceert Hij als iemand die beveelt, zoals een opperste heerser met keizerlijke goedkeuring regeert; het goddelijk Woord dat in rangorde na Hem komt — niemand anders dan Degene Die wij prediken — als uitvoerder van de bevelen Zijns Vaders.“⁴

„Maar het ligt voor de hand dat zij Gods Christus Zelf kenden, aangezien Hij verscheen aan Abraham, Isaak onderrichte, tot Israël sprak en vrijlikt met Mozes sprak en met de profeten uit latere tijden, zoals ik reeds heb laten zien . . . Het ligt voor de hand dat wij de godsdienst die de laatste jaren door middel van de leringen van Christus wordt verkondigd, beschouwen als niets minder dan de aller-eerste, oudste en meest oorspronkelijk van alle godsdiensten, ontdekt door Abraham . . . [aan wie] een god-spraak werd aangekondigd . . . door

„Zeer gedetailleerd betoogt Eusebius dat in de dagen van weleer Christus persoonlijk aan de mensen bekend was.“

God — Christus Zelf, het Woord Gods — Die Zich aan hem vertoonde.”⁵

Dit begrip van Christus en de eeuwigheid van het Evangelie komt de mormoons-christelijke lezer erg vertrouwd voor en het is hem dan ook wonderbaarlijk duidelijk. Een vertaler van Eusebius, een anglicaan, vat echter de huidige onwetendheid van de wereld samen door zijn commentaar:

„De opvatting van Eusebius dat de goddelijke verschijningen in het Oude Testament verschijningen waren van Christus (in menselijke gedaante, hoewel Hij nog niet als mens geboren was) lijkt ons onmogelijk. Maar zijn wij er eigenlijk al in geslaagd de verhalen over de ontmoetingen tussen de Godheid en de mens, en de verklaring van Johannes dat geen mens God ooit heeft aanschouwd met elkaar te rijmen?”⁶

In een passage die duidelijk laat zien wat zijn opvatting is van de aard van Christus en van de afvalligheid die de kerk begon aan te tasten en die zijn toppunt zou beleven in het verloren gaan van deze kennis, schrijft Eusebius:

„Beryllus, . . . de bisschop van Bostra in Arabië, verdraaide de ware leer van de Kerk en probeerde er denkbeelden in te brengen die met het geloof volkomen strijdig waren; hij beweerde zowaar dat onze Here en Heiland niet in Zijn eigen gedaante in het voorbestaan leefde alvorens onder de mensen te komen, en dat Hij Zelf geen andere goddelijkheid had dan dat de Vader in Hem woonde.”⁷

Een van de ambten van de priesterschap die door veel mormoonse als ook niet mormoonse christenen verkeerd worden begrepen is de roeping van zeventiger. Of Eusebius hun functie werkelijk begreep is niet duidelijk.

Hij maakt echter af en toe melding van hen, van de groep en van de individuen:

„Er zijn aanwijzingen dat Matthias, die de plaats van Judas in de rij der apostelen innam, en de andere man die samen met hem aanwezig was bij het werpen van het lot, niet geroepen waren om tot de Zeventig te behoren. Van Thaddeüs zegt men weer dat hij er wel een was . . . Behalve de Zeventig waren er nog meer discipelen van de Heiland.”⁸

Eusebius vermeldt een fascinerend verhaal over het zendingswerk en de genezingen door „Thaddeüs, een van de Zeventig”, nadat de Heiland gekruisigd was, hetgeen erop duidt dat de roeping van zeventiger al in de eerste dagen van de Kerk bestond en dat het bestaan van dit ambt niet ophield na de eerste zending waarop de Here de zeventigers uitzond.⁹

Eusebius citeert Clementius van Alexandrië (ongeveer 150—215 na Chr.) in een passage waar deze spreekt over de zeventig:

„De Here vertrouwde na Zijn opstanding de hogere kennis toe aan Jakobus de Rechtvaardige, Johannes en Petrus. Zij gaven deze kennis door aan de andere apostelen, en de andere apostelen weer aan de zeventig, onder wie Barnabas.”¹⁰

Als we zeventien eeuwen in de geschiedenis teruggaan, gezegend als wij zijn met kennis die wij door onze plaats in de tijd van anderen konden overnemen, worden wij getroffen door de tientallen meldingen die Eusebius maakt van afvalligheid en ketterij binnen de Kerk. Een van de verderfelijste ketterijen was het leren van het celibaat als doctrine:

„Clementius [van Alexandrië] . . . geeft een lijst van de apostelen die gehuwd

waren. Dit doet hij terwille van diegenen die het huwelijk veroordelen. Hij zegt: „Willen zij ook de apostelen veroordelen? Want Petrus en Filippus hadden kinderen en Filippus huwelijkte zijn dochters uit. Trouwens, Paulus aarzelt niet in zijn brieven zijn vrouw aan te spreken. Om zijn zending niet te bemoeiigen nam hij haar niet mee op zijn reizen.”¹¹

Hij citeert Clementius nogmaals: „Men vertelt ons dat de gezegende Petrus, toen hij zag dat zijn vrouw op sterven lag, blij was dat haar oproep was gekomen en dat zij terug zou keren naar het Vaderhuis, en hij sprak haar met uitermate bemoedigende en troostende woorden toe, noemde haar bij de naam en zei: „Mijn geliefde, gedenk de Here.” Zo was het huwelijk van de gezegenden en hun volmaakte gevoelens jegens hen die hun het dierbaarst waren.”¹²

Eusebius citeert ook Irenaeüs (130—200 na Chr.), bisschop van Lyon:

„. . . het volk de Encratiten predikte tegen het huwelijk, waardoor zij het aloude plan van God verwerpen en stiltzwijgend de Schepper van het mannelijk en vrouwelijk leven veroordeelden, Wiens bedoeling het was het mensdom te gewinnen . . . Ook ontkenen zij de zaligmaking van de eerste mens.

„Hiermee kwamen zij voor de dag toen een zekere Tatian de eerste werd die hun godslastering aan het licht bracht. Hij was leerling geweest van Justinus¹³ en zolang hij in diens gezelschap bleef vertoefde bracht hij niets van deze aard voort; maar nadat Justinus als martelaar stierf, dwaalde hij van de Kerk af. Hij raakte in vervoering bij de gedachte dat hij leraar zou worden. Hij werd een opgeblazen figuur die van zichzelf vond dat hij ver boven an-

„Later toen de vervolging
van buitenaf minder
ernstig werd, onstond er
binnen de kerk onenigheid

dere mensen stond. Hij verzon eigen leerstellingen, verdichtsel over onzichtbare eeuwigheden, . . . en . . . hij . . . klaagde het huwelijk aan als iets verdorvens en tuchteloos.“¹⁴

Deze passage is uitermate belangwekkend, aangezien deze niet alleen laat zien dat de eerste leiders sterk tegen het celibaat gekant waren, maar ook dat binnen de kring van leden van de kerk afwijking van de waarheid de kop begint op te steken.

Eusebius gaat de ontwikkeling van de afvalligheid in de Kerk vanaf de aller-eerste tijd na. Over de eerste eeuw zegt hij:

„. . . [Hegesippus (100—180 na Chr.)] voegt aan zijn beschrijving van de periode [toen de laatste tijdgenoot van de Heiland stierf] . . . toe dat de Kerk tot dan toe een zuivere en onbesmette maagd bleef. Zij die zonnen op de verbastering van de gezonde leefregels van de boodschap des Heilands hielden zich schuil in diepe duisternis, als er tenminste zulke mensen waren. Maar toen voor de leden van de heilige groep op verschillende manieren het einde van hun leven kwam, en toen dat geslacht van bevoorrechten was verdwenen dat de wijsheid Gods met eigen oren had gehoord, wortelden zich door toedoen van bedrieglijke leugendichters goddeloze dwalingen. Nu geen van de apostelen meer leefde, trachtten zij openlijk tegen de boodschap van de waarheid ten strijde te trekken door onware, zogenaamde kennis te verkondigen.“¹⁵

„Maar met onze grotere vrijheid is er een verandering over ons gekomen. We zijn gezwicht voor onderlinge afgunst en beschimping. We stredden als de gelegenheid zich voordeed tegen onszelf en hanteerden scherpe woorden als wapenen. Leiders vochten met

andere leiders en de ene groep leken vormde een partij tegen de andere groep leken. Onbeschrijfelijke huichelarij en geveins gingen tot de uiterste grenzen van het kwaad.“¹⁶

Tenslotte merken wij dat buitenstaanders zich in de tijd van Constantijn, toen christen zijn niet alleen veilig was maar ook handig, in de Kerk binnendrongen terwille van hun eigen eerzuchtige idealen:

„Ook was er de onbeschrijfelijke huichelarij van mensen die zich als christen voordeden. Omdat hij zelf zo'n welwillend en goedaardig mens was doordat zijn geloof oprecht en zijn karakter waarachtig was, stelde [Constantijn] vertrouwen in diegenen die zeiden dat zij christen waren en die de allerdiepste genegenheid voor hem veinsden.“¹⁷

De geschriften van Eusebius geven een heel duidelijk beeld van de toestand waarin de Kerk na het overlijden van de apostelen verkeerde; en hij schreef vanuit een tijdstip in de geschiedenis waarop de leer reeds aan verderfelijke invloeden blootstond, waarop het ware priesterschap al verloren was gegaan. De tragische dood van zovelen van de bezielde leiders, de schrikwekkende invloed van de heidense Constantijn en het relaas van de ene afdwaling na de andere, over dit alles vertelt de *Kerkgeschiedenis* van Eusebius.

En tenslotte geloof ik dat de Kerk van Christus geleidelijk verloren is gegaan en dat de kerken van vandaag de dag niet de leer van de Meester onderrichten. De geschriften van Eusebius zijn niet anders dan alweer een getuige voor de waarheid van deze verklaring.

Broeder Merrill — electrotechnisch ingenieur — bereidt zich op 't ogenblik voor op zijn promotie aan het Massachusetts Institute of Technology. Hij is lid van de wijk Cambridge in de ring Boston, en is daar leraar in de HLD-kweekschool.

(Omdat de „*Kerkgeschiedenis van Christus tot Constantijn*“ in Nederlandse vertaling niet meer in de handel is en slechts in grote bibliotheken voorhanden is, worden hier de Engelse boektitels gehandhaafd. — Vert.)

- 1 Pamphilus, priester in Caesarea, stierf de marteldood op 16 febr. 309.
- 2 Constantijn, (280-337) Romeins keizer.
- 3 Zie Gen. 1:26.
- 4 G. A. Williamson (vertaler): Eusebius' *The History of the Church from Christ to Constantine*.
- 5 Op. cit. blz. 47-48.
- 6 Op. cit. blz. 48 (voetnoot).
- 7 Op. cit. blz. 270.
- 8 Op. cit. blz. 64-65.
- 9 Zie Luk. 10:1-12.
- 10 Clementius: *Outlines*, Book VIII, geciteerd in Williamson, blz. 72.
- 11 Clementius: *Miscellanies*, Book III, geciteerd in Colm Luihheid (vertaler): Eusebius: *The Essential Eusebius* (New York en Toronto: New American Library, 1966) blz. 115.
- 12 Clementius: *Miscellanies*, Book VII, geciteerd in Williamson, blz. 140.
- 13 Justinus (100-165), christen-martelaar.
- 14 Irenaeus: *Against the Heresies*, Book I, geciteerd in Luihheid, blz. 135-146.
- 15 Luihheid, blz. 117.
- 16 Op. cit. blz. 138.
- 17 Op. cit. blz. 138.

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · AUGUSTUS 1973

Onze Koe

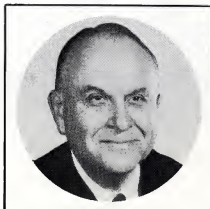
Door ouderling DAVID B. HAIGHT Assistent van de Raad der Twaalven

Illustraties van SHERRY THOMPSON

Mijn vader overleed toen ik negen jaar was, en mijn moeder moest toen alléén de kinderen groot brengen. Mijn moeder was een verstandige vrouw. Ze geloofde dat jongens en meisjes iets te doen moesten hebben. In kleine mormoons-christelijke steden betekende „iets te doen hebben“ binnenshuis en buiten karweitjes opknappen. Ik moest onder andere hout hakken voor het fornuis en het gazon maaien.

Vooraf hooien was geweldig leuk! Ik hielp graag mee het hooi optassen in de schuur. Dan speelden mijn vriendjes en ik altijd op de hooizolder, dan rollebollen we door de hooiberg of we speelden er verstoppertje in. En we waren door het dolle heen als we eieren vonden in een verborgen kippenest in het hooi!

Moeder begreep dat we in ons leven meer moesten doen dan alleen maar werken en spelen. Samen lazen we

**Van
vriend
tot
vriend**

de prachtige verhalen uit de Bijbel. Ze leerde ons zingen, ze bracht ons waardering bij voor de Kerk en ze leerde ons bidden.

Moeder hield altijd een koe, zodat haar zonen, zoals zij het dan noemde „wat echte verantwoordelijkheid“ te dragen hadden. Dat betekende onder meer dat de koe elke ochtend en elke avond gemolken moest worden, dat er vanaf de hooizolder hooi in de stal gegooid moest worden zodat de koe te eten had en we haar 's morgens en 's avonds naar een riviertje

in de buurt moesten brengen om haar te drenken. Als we dat niet zouden doen dan zou de koe honger en dorst lijden.

Het kwam wel voor dat ik wat laat thuis kwam en dan wilde ik eigenlijk wel dat ik niet voor die koe behoefde te zorgen. Toen ik op een avond thuis kwam, merkte ik dat ze de omheining had vernield en was weggelopen. Ik keek overal, maar ik kon haar niet vinden. Ik zocht waar ze maar heen kon zijn gegaan — maar geen koe.

Het begon donker te worden en ik

was de wanhoop nabij. Ik wist dat mijn moeder zich zorgen zou maken als ze wist dat de koe weg was. We verkochten de melk altijd aan mensen in de omgeving, en ik zag ze al staan wachten tot ik de verse melk kwam brengen.

Ik kan me die avond nog levendig herinneren! Ik had leren bidden, en ik wist dat ik de Here om hulp kon vragen. Dicht bij het kanaal was een groepje struiken, en ik nam mijn pet af, knielde neer, vertelde de Here wat mijn moeilijkheden waren en vroeg Hem mij te helpen bij het zoeken van onze koe.

Nadat ik had gebeden begon ik langs de kanaaloever te lopen. En maar een paar meter van de plaats

waar ik had gebeden vond ik onze koe. Ze stond bijna helemaal overdekt tussen het hoge riet langs het kanaal, doordat ze ongeveer dezelfde kleur had. Ik was dankbaar dat mijn gebed was verhoord en dat onze hemelse Vader mijn voeten tot de kanaaloever had geleid, waar onze koe stond.

Op de vele avonden waarop mijn moeder bij mijn bed neerknielde om mij te leren bidden, heb ik geleerd hoe met onze Vader in de hemel te spreken. Sinds die ene avond dat ik bij dat groepje struiken om hulp had gebeden, heb ik steeds met heel mijn hart om Zijn leiding gebeden.

En ik weet dat de Here onze gebeden verhoort.

*

Volg de stippen

DOOR CAROL CONNER

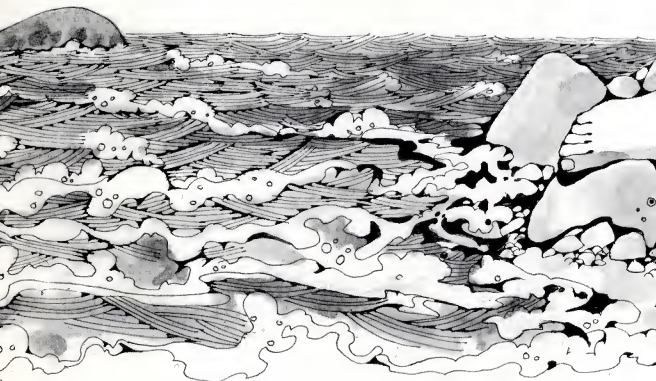
Welk dier dat in de oceaan leeft kan een uur lang onder water blijven, maar moet aan de oppervlakte komen om adem te halen?

Antwoord: een walvis

Jona

DOOR MARY L. LUSK

Illustraties van JERRY HURSTON

Het woord des Heren kwam tot Jona, de zoon van Amitthai, zeggende: „Maak u op, ga naar de grote stad Ninevé, en predik tegen haar; want hunlieder boosheid is opgeklimmen voor Mijn aangezicht.“

Jona was op de hoogte van de goddeloosheid van deze stad en hij dacht: *Niemand daar gelooft in God. Waarom zou ik hun dan het Evangelie prediken?*

Jona maakte zich reisvaardig en vluchtte naar Jafo, waar hij een schip vond dat naar Tarsis zou gaan. Hij betaalde de reiskosten en ging aan

boord met de gedachte dat hij ver weg zou gaan, ver weg van het aangezicht des Heren.

Toen ging Jona naar zijn hut aan boord en viel in slaap. Terwijl hij lag te slapen deed de Here een zware storm opsteken en het schip werd heen en weer geslingerd op de golven. De matrozen waren bang en ze riepen hun goden aan om de golven tot bedaren te brengen. Maar de wind en de golven woedden maar door.

De schipper kwam naar Jona toe en zei: „Sta op, roep tot uw God.“ En

de matrozen vroegen Jona of hij soms wist waarom ze met al die ellende te kampen hadden. Ze wilden weten wie hij was en waar hij vandaan was gekomen.

En Jona antwoordde: „Ik ben een Hebreër; en ik vreze den Heere, den God des hemels, Die de zee en het droge gemaakt heeft.“ Toen vertelde Jona de matrozen dat de Here die zware wind had doen opsteken omdat hij, Jona, had geprobeerd weg te vluchten van voor het aangezicht van de Here.

„Wat zullen wij doen, opdat de zee

stil worde van ons?“ riepen de matrozen uit.

Jona had er spijt van dat hij deze mannen zoveel moeilijkheden had bezorgd en hij antwoordde: „Neemt mij op, en werpt mij in zee, zo zal de zee stil worden van ulieden; want ik weet, dat deze storm ulieden om mij-nentwil overkomt.“

Maar dat wilden de mannen niet doen. Ze probeerden het schip overeind te houden en het naar de kust te roeien, maar ze kregen het niet voor elkaar.

Toen namen ze Jona op en wierpen

hem in de zee. En de zee woedde niet meer. Toen kregen die mannen heel veel ontzag voor de Here en zij deden Hem plechtige beloften.

Nu had de Here gezorgd voor een grote vis die Jona opslokte. En Jona bleef drie dagen en drie nachten in de buik van die vis.

Jona bad en zei de Here dat hij spijt had van zijn opstandigheid en hij beloofde dat hij alles zou doen wat de Here hem zou gebieden.

De Here deed de vis Jona op het land spuwen. En toen kwam het woord van de Here tot Jona: „Maak u op, ga naar de grote stad Ninevé; en predik tegen haar de prediking, die Ik tot u spreek.“

Jona stond op en ging naar die stad. Hij predikte de woorden van de Here en vertelde de mensen dat Ninevé binnen veertig dagen verwoest zou worden. De mensen luisterden naar Jona en zijn woorden raakten hun hart, zodat zij zich bekeerden.

God zag hun goede werken en Hij spaarde de stad. Maar Jona vond het maar niets dat de Here Ninevé niet vernietigde.

Hij werd zo boos dat hij bad of hij mocht sterven. „Want,“ zei hij, „het is mij beter te sterven dan te leven.“

En Jona ging de stad uit. Ten oosten van Ninevé bouwde hij zich een af-dakje en ging in de schaduw ervan zitten.

En de Here maakte een „wonderboom“ en liet die opschieten boven Jona om hem schaduw te geven en zijn verdriet te verzachten. En Jona was blij met de schaduw van de wonderboom.

Maar de volgende morgen vroeg zorgde de Here dat er een worm kwam die de wonderboom aanvrat, zodat die verdorde. En toen de zon opkwam liet God een sterke oostenwind opsteken; en de zon stak op het hoofd van Jona en hij viel flauw. En toen zei Jona opnieuw: „Het is mij beter te sterven dan te leven.“

God vroeg aan Jona of hij soms boos was omdat de wonderboom was ver-

dord en doodgegaan. Jona antwoordde dat hij boos was.

Toen liet de Here zien hoe groot Zijn liefde voor de mensen is, want Hij vroeg Jona te begrijpen waarom Hij Ninevé niet had verwoest. „Gij verschoont den wonderboom, aan welken gij niet hebt gearbeid, noch dien groot gemaakt; die in een nacht werd, en in een nacht verging.

„En Ik zou die grote stad Ninevé niet verschonen waarin veel meer dan honderdentwintigduizend kleine kinderen zijn?“

★

Het

goede nieuws

DOOR THELMA ANDERSON

Over de wijde, bevroren toendra klonk het gehuil van een wolf. Het geluid droeg ver in de stille, koude lucht. Igamuk's nekharen gingen rechtop staan. De jongen draaide zich in de richting waar het geluid vandaan kwam toen hij een tweede wolf hoorde antwoorden. Igamuk luisterde even en haalde zijn schouders op. Waarschijnlijk jaagden de wolven op een kariboe. Igamuk had

belangrijker zaken aan zijn hoofd dan wolven. In de twee-kamer woning waar Igamuk woonde, was zijn moeder bezig een kind te krijgen. Voor Igamuk was dit het opwindendste van alles want hij had geen broertjes en zusjes. Hij verlangde heel erg naar een broertje!

Igamuk ging naar binnen, ging op de vloer zitten en gooide een bonten bal in de lucht en ving hem weer op. In zijn gelukkige bruine ogen was de opwinding zichtbaar. Toen zijn grootmoeder uit de slaapkamer kwam, sprong hij op. „Is de baby er al?“ vroeg hij vol verlangen. Zijn grootmoeder schudde haar hoofd. De ogen in haar verweerde gezicht stonden ernstig. „Het gaat niet goed,“ zei ze, „en ik weet niet wat ik moet doen.“ Igamuk zag dat zijn grootmoeder bezorgd was en voelde een rilling over zijn rug lopen. „Wat gaat er met mama en de baby gebeuren?“ „Mama heeft een dokter nodig,“ zei zijn grootmoeder. „Maar het zieken-

huis is hier ongeveer 160 kilometer vandaan. Vader is weg met de vissersboot. Hoe krijgen wij je moeder bij een dokter?“

Igamuk zweeg en keek naar het gezicht van zijn grootmoeder.

„Met het vliegtuig, grootmoeder!“ riep hij opgewonden. „Het vliegtuig kan hierheen komen en moeder naar het ziekenhuis brengen.“ „Ja, dat zou kunnen,“ beaamde grootmoeder. „Maar hoe kunnen wij de boodschap geven dat het vliegtuig moet komen? Wij hebben geen radio. De dichtsbijzijnde radio bevindt zich in de handelspost, op 3 kilometer afstand.“

Ik kan mama niet alleen achterlaten en al zou ik het doen dan betwijfel ik nog of ik de post zou halen. En jij bent nog te jong om die tocht alleen te maken.“ „Ik ga, grootmoeder,“ zei Igamuk geestdriftig. „Ik kan het best en ik zal ervoor zorgen dat meneer Daly het vliegtuig stuurt.“ „Weet je zeker dat je de weg weet?“ vroeg

grootmoeder. „Het is zo koud en nu zijn de nachten het langst. Het is maar erg kort licht.“ „Ik kom er wel,“ antwoordde Igamuk, die zijn bontmuts opzette en zijn wanten aantrok. „Je bent een dappere jongen,“ zei grootmoeder. „Het is goed dat je gaat want niemand anders kan gaan.“

Igamuk nam afscheid en ging naar buiten. De koude lucht blies langs zijn neus en de sneeuw kraakte onder zijn voeten. Igamuk haastte zich naar de verre handelspost. Spoedig vervaagden de lichten van zijn huis en nu was hij alleen — een kleine stip in een witte wereld. Igamuk rende totdat hij moe was. Daarna liep hij een stuk rustig door om wat uit te rusten en toen hij weer uitgerust was begon hij opnieuw te rennen.

Plotseling zag Igamuk achter zich twee wolven opdoemen uit de duisternis. „Wolven jagen niet op mensen,“ zei hij tot zichzelf. „Wolven jagen alleen maar op kariboes.“

Maar zijn hart klopte in zijn keel. In dezelfde pas liep hij door. De wolven volgden hem — twee grote grijze schaduwen die zijn spoor roken en steeds dichterbij kwamen.

Igamuk tuurde in de verte maar hij zag slechts een grote witte vlakte. De wolven gingen niet weg en Igamuk wist dat hij niet moest rennen en geen angst moest tonen. Daarom trok hij een bonten want uit en liet hem vallen. De wolven stopten om aan de want te snuffelen, en Igamuk spande zich in om vooruit te zien maar nog steeds zag hij geen lichten. Igamuk won wat afstand in de tijd dat de nieuwsgierige wolven aan de want snuffelden. Maar al spoedig volgden zij hem weer. Plotseling zag Igamuk de lichten van de handelspost. Hij wilde rennen, maar hij dwong zichzelf rustig te lopen omdat de wolven weer wat dichterbij gekomen waren. Rustig deed hij nu ook zijn andere want uit. Als hij de wolven nog even kon ophouden, zou hij

wel dicht genoeg bij de handelspost kunnen komen, zodat zij de achtervolging zouden staken.

Igamuk gooide zijn tweede want naar de wolven. Verrast sprongen de wolven achteruit en slopen vervolgens voorzichtig voorwaarts om het bonten voorwerp, dat daar in de sneeuw lag, te besnuffelen.

Igamuk dwong zich ertoe om dezelfde pas aan te houden en al spoedig zag hij de omtrek van de gebouwen van de handelspost voor zich opdoemen.

Hoe dichterbij Igamuk het dorp naderde des te groter werd de afstand tussen hem en de wolven. De wolven keken nog even naar hem en verdwenen toen in de duisternis. Igamuk stormde de handelspost binnen.

„Meneer Daly, mijn moeder is heel erg ziek!“ riep hij. „Zij moet direct naar het ziekenhuis!“

De handelsman was bezig met inpakken maar ging direct naar zijn korte-golfzender en even later sprak hij met het vliegveld van de stad, 160 kilometer ten zuiden van de handelspost.

Mijnheer Daly wendde zich tot de nieuwsgierige jongen.

„Er komt direct een vliegtuig om je moeder naar het ziekenhuis te brengen,“ zei hij. „Ik heb de piloot precies verteld waar jullie huis ligt. Je moeder zal spoedig in het ziekenhuis zijn. Het komt allemaal wel weer in orde.“

Igamuk hielp mijnheer Daly en luisterde onderwijl of hij het geronk

van een vliegtuigmotor hoorde. Toen hij het geronk voor de tweede maal boven het gebouw hoorde wist hij dat zijn moeder op weg was naar het ziekenhuis.

„Gelukkig,” zei de handelsman. „Nu zullen we maar gaan rusten en wachten op berichten over de baby. Is dat goed, Igamuk?”

Igamuk knikte instemmend. De uren kropen voorbij, maar tenslotte kwam er een boodschap via de radio. Mijnheer Daly zette zijn koptelefoon op en luisterde.

„Je hebt een broertje,” zei mijnheer Daly met een grote glimlach op zijn gezicht. Maar toen Igamuk begon te spreken, legde de handelsman hem met een teken van zijn hand het zwijgen op. „Wacht, er is nog meer. Je

hebt twee broertjes! Het is een tweeling!” Igamuk lachte. Hij danste door de kamer. „Twee broertjes!” riep hij. „Twee broertjes! Dat is nog veel meer dan één broertje.”

„Nou en of,” zei meneer Daly. „Kom, Igamuk. Laten we het goede nieuws aan je grootmoeder gaan vertellen. Ik zal je met de motorslee thuisbrengen.”

Igamuk was zo gelukkig dat hij niet eens aan de wolven en zijn verloren wanten dacht toen hij met de motorslee over de sneeuw gleed.

Hij kon nauwelijks wachten. Hij wilde het gezicht van zijn grootmoeder zien als hij haar het dubbel goede nieuws zou vertellen. *

Stoeien met getallen

Door Madeline H. McAWLEY

Vermenigvuldig je leeftijd met 2, tel er 5 bij op, vermenigvuldig dit weer met 50 en trek daar 365 vanaf. Tel er een willekeurig getal tussen 1 en 100 bij op en tel daarbij weer 115. De

eerste één of twee cijfers van de uitkomst van je som geven je leeftijd aan, en de cijfers die je overhoudt vormen het willekeurige getal dat je erbij hebt opgeteld. *

Loop niet aan de rand van de sloot!

PRESIDENT HARTMAN RECTOR Jr.
van de Eerste Raad van Zeventig

Ik zou, naar voorbeeld van broeder Hanks, gaarne enkele woorden richten tot de jeugd van Zion. Ik houd van jullie en dat weet je.

Het verhaal van Jozef, de zoon van Jakob die Israël werd genoemd, is een levend voorbeeld van de grote waarheid dat „alle dingen medewerken ten goede voor hen die God liefhebben.“ (Zie Rom. 8:28.) Jozef nam altijd de juiste beslissingen, en waar het op aan komt, hij deed het om de juiste reden. Dat is zéér belangrijk. Jozef werd door zijn eigen broers als slaaf verkocht. Hij werd gekocht door Potifar, een overste aan het hof van de Farao. Maar zelfs als slaaf wist Jozef er onder alle omstandigheden, hoe moeilijk ook, altijd iets goeds van te maken.

Deze eigenschap om alles in goede daden om te zetten blijkt een goddelijk kenmerk te zijn. Onze hemelse Vader doet dit altijd. Alles, hoe gruwelijk ook, zal de Here overwinnen. Alhoewel Jozef een slaaf was die zijn slavenlot uiteraard niet verdiende, bleef hij de Here toch trouw, en bleef hij de geboden onderhouden. Hij maakte er in zijn benarde situatie steeds het beste van. Zulke mensen kunnen niet mislukken, omdat zij niet van opgeven weten. Zij bezitten de juiste, positieve instelling. Waarschijnlijk heeft Dale Carnegie (1888—1955), Amerikaanse auteur en docent spreekvaardigheid) gelijk, als hij zegt: „Als je een Citroën hebt, kun je klagen dat hij zo zuur is, maar je kunt er ook limonade van maken. Dit hangt helemaal van jezelf af.

Een doorzetter kan niet mislukken.“ Daarom zegende de Here Jozef. Zijn meester zag dat de Here met hem was en hij stelde Jozef over zijn huis en alles wat hij bezat. Potifar stelde zoveel vertrouwen in deze opmerkelijke jongeman dat hij al zijn bezittingen door Jozef liet beheren.

Natuurlijk doet zo'n opmerkelijk iemand ook de andere sexe wel wat. Zo ook bij Jozef.

De vrouw van Potifar was, zacht uitgedrukt, van twijfelachtig allooi en zij trachtte Jozef te verleiden. Maar Jozef was onkreukbaar en vertrouwde op de Here. Hij trachtte haar te overtuigen en zei: „... mijn meester ... heeft alles wat hij heeft in mijn hand gegeven; niemand is groter in dit huis dan ik, en hij heeft voor mij niets onthouden, dan u, daarin dat gij zijn huisvrouw zijt.“ (Gen. 39:8-9.) Het zou alleszins begrijpelijk geweest zijn als hij toen van zijn loyaliteit jegens zijn meester had blijk gegeven omdat hij dankbaar was voor het vertrouwen dat Potifar in hem stelde. Dat zou van kracht hebben getuigd. Maar hij deed het niet. In plaats daarvan onthulde hij in zijn antwoord de werkelijke herkomst van zijn kracht, als uitverkoren jongeman. Hij zei: „Hoe zoude ik dan dit een zo groot kwaad doen, en zondigen tegen God!“ (Gen. 39:9.)

Met deze uitspraak toonde Jozef aan dat hij vastbesloten was het goede te doen, maar om de juiste reden. Omreden dat hij van de Here hield. Jaze-ker, loyaliteit tegenover je werkgever,

of je vrienden of familieleden is goed. Loyaliteit is verwant aan eerlijkheid; en als je niet eerlijk bent, ben je geen goed mens. Je bent niet goed voor jezelf omdat je jezelf maar wat voorhoudt. Dit noemt men wel verstandelijk verklaren, maar het is liegen. Je bent niet goed voor je vrienden omdat zij je niet kunnen vertrouwen. Je bent niet goed voor de Here, omdat Hij je niet kan gebruiken — tenzij als voorbeeld van het slechte. Als je een fout maakt is alles nog niet verloren. Je kunt altijd nog als slecht voorbeeld gebruikt worden.

Jozef toonde duidelijk waarom hij voor de Here koos, of, zoals de Schrift het zegt, waarom „de Here met Jozef was en wat hij deed, dat deed de Here wel gedijen.“ (Gen. 39.) Jozef vertrouwde op de Here en was Hem trouw.

Ik geloof dat de jeugd van Zion zich dit goed voor ogen moet houden — goeddoen omdat je van de Here houdt. Dit is mijns inziens van zo groot belang dat je het bij het verkeerde eind hebt als je iets goeds doet om een andere reden dan je liefde voor de Here — je staat dan erg wankeel!

Je motivatie om goed te handelen zal dan niet sterk genoeg zijn om voort te blijven gaan. Je handelen wordt veroorzaakt door eigenbelang of door de druk die de groep waarin je verkeert, uittoeft, of door eerzucht, zucht naar erkenning, de opwinding van de daad zelf, of door 'n andere wereldse reden. Je kunt niet op het rechte pad blijven,

Jozef die naar Egypte verkocht werd, heeft ons veel te zeggen over het onderhouden van Gods geboden.

tenzij je wordt gedreven door de kracht van je liefde voor de Here.

Vandaag de dag lijkt alles wel te veranderen. Niets blijft gehandhaafd. Alles raakt uit de mode of wordt gewijzigd alleen maar om het veranderen. Kijk maar naar de nieuwe automodellen die ieder jaar weer worden uitgebracht.

Wij kunnen ons maar tot één plaats wenden die niet aan verandering onderhevig is. Dat is de plaats waar Jozef heenging, naar de Here, want „Hij is gisteren en heden dezelfde en in der eeuwigheid.“ (Hebr. 13:8.) En het belangrijkste is dat Hij overal is waar je gaat, of om met de psalmist te spreken:

„Waar zou ik heengaan voor Uw Geest en waar zou ik heenvlieden voor Uw aangezicht?

Zo ik opvoer ten hemel, Gij zijt daar; of bedde ik mij in de hel, zie, Gij zijt daar.

Nam ik vleugelen des dageraads, woonde ik aan het uiterste der zee; Ook daár zou Uw hand mij geleiden, en Uw rechterhand zou mij houden.

Indien ik zeide: De duisternis zal mij indiens bedekken; dan is de nacht een licht om mij.

Ook verduistert de duisternis voor U niet; maar de nacht licht als de dag; de duisternis is als het licht.“

(Ps. 139:7-12.)

Of je nu op de maan wandelt, de ruimte onderzoekt, oceanografisch onderzoek verricht, door de binnenlanden van Afrika trekt of in Nederland bent, Hij is aanwezig.

Als wij ons dit nu maar eens zouden aantrekken en als wij maar eens zouden opzien naar Zijn profheet op aarde! Alleen door het volgen van de levende profheet kunnen we in deze tijd de wil van de Here God doen en Zijn geboden onderhouden. Niet door de dode profeten aan te halen of door de levende profheet te negeren en onrecht aan te doen. President Harold B. Lee is onze enige werkelijke steun en toeverlaat in dit tijdperk van verval.

Laten wij weer naar het voorbeeld van Jozef kijken, dan kunnen wij misschien leren hoe wij door het volgen van zijn voorbeeld moeilijke situaties kunnen oplossen. De Schrift vertelt dat Jozef op stoutmoedige wijze de toenaderingspogingen van de vrouw van Potifar van de hand wees, maar op een dag ging hij het huis binnen „om zijn werk te doen; en niemand van de lieden des huizes was daar binnenshuis.“

(Gen. 39:11.) Zoiets is altijd een gevaarlijke situatie en moet waar mogelijk worden vermeden. De vrouw van Potifar werd bijzonder opdringerig en greep hem zelfs bij zijn kleed om hem naar zich toe te trekken. Maar Jozef deed het allerbeste wat hij onder de gegeven omstandigheden kon doen. De Schrift vermeldt: „... en hij liet zijn kleed in haar hand en vluchtte, en ging uit naar buiten.“ (Gen. 39:12.)

Tegenwoordig zeggen we: Hij ging er vandoor. Misschien lijkt dat niet de beste oplossing maar soms is vluchten het enige wat we nog kunnen doen. In dit geval was het het beste. Jozef wist vast niet dat hij met haar alleen

was, want anders zou hij zeker het huis niet zijn binnengegaan. Ik heb een groot vertrouwen in Jozef.

Het is belangrijker dan wat ook dat wij ons wachten voor compromitterende omstandigheden. Wij moeten dergelijke situaties vermijden. Doen we dat niet, dan lopen wij groot gevaar door het kwade overmeesterd te worden.

Uit ervaring kan ik je vertellen dat het zéér gevaarlijk is om zo laag te vliegen dat je nog net niet de toppen van de bomen raakt. Ik ben zesentwintig jaar piloot bij de marine geweest. Het was bijzonder spannend zo laag mogelijk boven de bomen te vliegen. Het is echter wel bijzonder gevaarlijk. Wanneer je net boven de toppen van de bomen vliegt en je krijgt even een motorstorkje, dan ben je er geweest. De marine heeft het voorschrift: „Gij zult niet met uw vliegtuig in de bomen vliegen.“

Er bestond echt een dergelijk voorschrift. Om dit voorschrift werkelijk niet te overtreden, was het voor mij noodzakelijk er een eigen gebod aan toe te voegen. Dat luidde: „Gij zult niet met uw vliegtuig niet lager dan een kilometer boven de bomen vliegen.“ Als je dit naleeft is het eenvoudig je aan het marinevoorschrift te houden, en de veiligheidsmarge is zo ook veel groter.

Ik geef toe dat het laatste gebod een eigen toevoeging is. We moeten dan ook voorzichtig zijn dat niet als de wet uit te leggen. Het is je eigen gebod, dat je voor je eigen bescherming hebt uitgedacht; als je dit gebod aan ande-

ren bekendmaakt moet je er duidelijk bij zeggen dat het van jezelf is.

Wij moeten al het mogelijke doen om te vermijden dat wij in situaties geraken waarin wij door de verleiding overmeesterd kunnen worden. Paulus vermaant ons dat wij zelfs de schijn van het kwade moeten vermijden. Dit is ongetwijfeld een toevoeging aan het gebod van de Here: „Gij moet alle kwaad verzaken” en „Verstrikt u niet in zonde.” (L. & V. 98 : 11 en 88 : 86.) Maar als wij de vermaning van Paulus opvolgen, zal het naleven van de geboden van de Here veel eenvoudiger zijn.

Het is zéér belangrijk dat jonge, ongehuwde mensen barrières opwerpen tegen verleiding. Deze barrières helpen hen compromitterende situaties te vermijden. Ik zal een paar voorbeelden van dergelijke barrières noemen.

1. Ga nooit met iemand van de andere sexe alleen een huis binnen.
2. Ga **NOOIT** alleen met iemand van de andere sexe een slaapkamer binnen.
3. Vrij niet.

Ik moet toegeven dat de Here nergens in de Schriften gezegd heeft: „Gij zult niet vrijen.” Dat weet ik, maar Hij heeft wel gezegd: „Gij zult niet overspelig zijn, ontucht plegen of iets doen dat daarop lijkt.”

4. Zet nooit je auto stil op een stille weg als je alleen met iemand van de andere sexe bent.
5. Lees geen vuilschrijverij.
6. Ga niet naar dubieuze films.

7. Bezoek geen café's, of „amusementshallen” met gokapparatuur.

Dit zijn slechts een paar persoonlijke geboden die je zou kunnen overnemen. Je moet je eigen lijst van geboden aanleggen, zoals: „Ik mag nooit meer met Herman uitgaan.” Zulke geboden zijn afhankelijk van je eigen ondervinding in het verleden en je persoonlijke zwakheden.

Natuurlijk bestaat er geen garantie dat je persoonlijke barrières zullen standhouden; je kunt alsnog falen en je eigen gebod overtreden. Mocht dit gebeuren, denk dan aan Jozef en volg zijn voorbeeld. Je kunt altijd vluchten en jezelf veilig stellen. Vlucht vóór je het gebod van de Here overtreedt.

Jozef vluchtte en werd korte tijd in de gevangenis gezet. Daar werd hij van de gemeenschap afgezonderd, maar als hij niet gevlucht was zou hij een eeuwige gevangene geweest zijn. Hij zou misschien voor eeuwig buiten Gods tegenwoordigheid gesloten zijn omdat hij niet meer in staat geweest zou zijn de noodzakelijke communicatie te ontvangen die hem tot zo'n groot profeet maakte.

De Here heeft grote en fantastische zegeningen voor de jeugd van Zion in petto als zij in oprechtheid voor Hem wandelen en Zijn geboden onderhouden en zich zo waardig tonen voor Zijn zegeningen. Loop niet aan de rand van de sloot! Er staat geschreven: „Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklo-

men, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben,” (1 Kor. 2 : 9.) Deze zegeningen ontvangt men alleen maar als men Zijn geboden onderhoudt.

„Er is een wet, vóór de gronglegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond. En wanneer wij enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond,” (L. & V. 130 : 20 en 21.)

Nogmaals, Hij heeft gezegd: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.” (Joh. 14 : 15.)

Ik bid dat wij in oprechtheid en in liefde voor de Here mogen wandelen. Daar gaat het om. In de naam van Jezus Christus. Amen. *

De bekeerling

Eén van de eerste wetten van goed leiderschap zegt dat men bekeerling moet zijn voor men leider kan zijn. Dit geldt ook voor godsdienstig succes. De ernstigste vorm van godslastering is niet heiligschennis, maar lippendienst. God veroordeelt wie zich met hun lippen tot Hem wenden maar wier harten verre van Hem zijn. De Here heeft eens tegen Zijn eerste apostel gezegd: Simon . . . als gij eens zult bekeerd zijn, zo versterk uw broeders." (Luk. 22: 32.) Simon Petrus voelde zich mischien beledigd, daar hij waarschijnlijk het idee had dat hij reeds bekeerd was. Maar wat er in de nacht van de terechtzitting gebeurde, toen hij tot drie maal toe de Here verloochende is toch wel een aanwijzing dat hij nog niet helemaal bekeerd was. Er is eens iemand geweest die ons ernstigste godsdienstige probleem beschreven heeft. Hij wees namelijk op het gevaar slechts een hoorder des Woords te zijn. Dat is men als het christendom meer in de Schriften te vinden is dan in onszelf. Er is reeds vele malen op gewezen dat het niet zo belangrijk is hoe wij studeren, maar wel hoe deze studie ons beïnvloedt. Wanneer iemand naar de Kerk gaat is dat een mooi ding, maar kerkgang begint pas vruchten af te werpen als de Kerk invloed op het gedrag van de broeder of zuster gaat uitoefenen.

Bij een onlangs gehouden onderzoek bleek dat meer dan 95 % van alle ondervraagde personen zei in God te geloven. Maar het aantal mensen dat tot Zijn werkelijke discipelen of tot de oprechte bekeerlingen voor Zijn leerstellingen gerekend kon worden was veel geringer. Mohandas K. Gandhi [bijgenaamd Mahatma, (1869—1948), Hinduaans nationalist en geestelijk leider] zei eens dat er 999 mensen waren die geloofden in eerlijkheid. Iedereen gelooft in eerlijkheid, maar weet u dat de brave Diogenes (Griekse, cynische wijsgeer, 412—323 v. Chr.) midden op de dag met een brandende lantaarn door Athene liep om naar één eerlijk mens te zoeken? Als u mij zou vragen of ik in eerlijkheid geloof, zou ik me een beetje beledigd voelen. U

zou toch moeten weten dat ik in eerlijkheid geloof. Maar ik zal u vertellen wat ik onlangs heb gedaan.

Toen wij met het hele gezin op reis waren met de auto, stopten we bij een benzinestation, en terwijl de auto werd volgetankt zei een van de kinderen: „Mogen wij een flesje limonade?" Ik stapte uit, liep naar de limonadeautomaat, deed er een gulden in en pakte er een flesje uit. Ik deed er een tweede gulden in en pakte het tweede flesje. Voor de derde maal deed ik er een gulden in en ik pakte het derde flesje. Maar toen raakte de automaat defect — ik kreeg het vierde flesje gratis. Ik had vier flesjes voor drie gulden. Toen ik naar de auto liep om de flesjes te geven, dacht ik: „Ze verdienen er toch al genoeg op." Maar in mijn hoofd trad een alarm in werking en ik zei tot mezelf: „Luister eens, Sterling, als je de zaak toch wilt oplichten, waarom dan niet gelijk goed!"

Ik weet niet wat ik gedaan zou hebben als de limonade een rijksdaalder per flesje zou hebben gekost, maar ik ging terug en deed nog een gulden in de automaat. Hoe kan iemand nu weten of ik al dan niet in eerlijkheid geloof?

Door hetgeen ik erover zeg of door hetgeen ik doe als ik bij een automaat sta en niemand op me letten kan? Hoe kunt u weten of ik al dan niet geloof dat het Evangelie waar is? Door wat ik in de getuigenisvergadering zeg, óf door de wijze waarop ik mijn kerkelijke verplichtingen nakom?

Ik zei tot mijzelf: „Luister eens, Sterling, als je de zaak toch wil oplichten, waarom dan niet gelijk goed!" *

De blijde boodschap van de zaligheid

Een stem tot waarschuwig voor de heiligen in de hele wereld.

PRESIDENT HAROLD B. LEE

Mijn geliefde broeders en zusters, vrienden, die via radio en televisie op ons zijn afgestemd. Ik zoek de inspiratie van deze fijne conferentie voor de paar minuten die ik tot u zal spreken. Op de dag dat de Kerk werd georganiseerd en ook kort daarna, kwam het woord des Heren tot de profeet en leider van deze bedeling. Na de aankondiging van de wederoprichting van de Kerk van Christus in deze laatste dagen, gaf de Here de president van de Kerk geboden en „macht van omhoog“, om „een kroniek van een gevallen volk en de volheid van het Evangelie van Jezus Christus te vertalen“. (L. & V. 20: 8-9.) Vervolgens om een licht te zijn voor de wereld en een banier voor de leden van de Kerk, en voor niet-leden, die dit licht en deze normen zoeken. (L. & V. 45:9.) Ook om het volk voor te bereiden op de komst des Heren. Tenslotte om met macht het Evangelie te verkondigen aan iedere natie. (Zie *Documentary History of the Church*, deel 4, blz. 537.) In deze tijd waarin de wereld wordt geconfronteerd met ernstige problemen, zoekt de mens overal een remedie tegen de ziekten die de mensheid teisteren, en naar een antwoord op de wereldproblemen die onopgelost blijven.

De profeten van weleer hebben onze tijd van volledige frustratie voorzien, de tijd waarin de mens op verkeerde plaatsen het antwoord zoekt en zijn problemen op een onjuiste manier tracht op te lossen. De profeten hebben de dag voorzien dat er „honger in

het land (zou zijn); niet een honger naar brood, noch dorst naar water, maar om te horen de woorden des Heeren.“ Voorts zei de profeet; „... zij zullen omlopen om het woord des Heeren te zoeken, maar zullen het niet vinden.“ (Amos 8: 11-12.)

In deze tijd van frustraties worden wij van alle kanten benaderd met vragen als:

Hoe denkt de Kerk over de overbevolking en geboortebeperving?

Hoe staat de Kerk tegenover de abortus?

Hoe moeten wij de toenemende bedreiging van de wereldvrede afwenden?

Hoe stelt de Kerk zich op tegen de golf van misdaden en de jeugdcriminaliteit die de wereld overspoelt?

Wat kan er gedaan worden om de gezinsbanden te versterken en de golf van immoraliteit te breken, en zelfvertrouwen, verantwoordelijkheidsbesef en morele en lichamelijke discipline te onderwijzen? Is er een oplossing voor deze problemen?

Om uitdrukking te geven aan de gedachte die schuilt in wat ik in het kort hierover zal opmerken, zal ik iets aanhalen dat door wijlen president David O. McKay bijna tien jaar geleden vanaf deze plaats is gezegd, en dat bijzonder belangrijk is: „In deze tijd vol onzekerheid en onrust, is de grootste verantwoordelijkheid en duurste plicht van de mensen die de vrijheid liefhebben, het behouden en verkondigen van de vrijheid van het individu. Het gaat om zijn relatie tot de godheid en de

noedzakelijkheid de regels van het Evangelie van Jezus Christus na te leven. Alleen op deze wijze zal de mensheid vrede en geluk vinden.“ (Improvement Era, december 1962, blz. 903.)

Nu rijst natuurlijk de vraag, wat we eraan moeten doen. Toen de apostel Paulus in Rome gevangen zat, zond hij een brief aan Timotheüs, waarin stond: „Predik het woord; houd aan tijdelijk; ontijdelijk; wederleg, bestraf, vermaan in alle lankmoedigheid en leer.

Want er zal een tijd zijn, wanneer zij de gezonde leer niet zullen verdragen; maar kittelachtig zijnde van gehoor, zullen zij zichzelf leraars opgederen naar hun eigen begeerlijkheden; En zullen hun gehoor van de waarheid afwenden, en zullen zich keren tot fabelen.“ (II Tim. 4: 2-4.)

Nogmaals haal ik president McKay aan:

„In deze tijd is het even belangrijk als toen Paulus zijn afscheidsbrief aan Timotheüs schreef, dat... de leden overal het woord prediken; aanhouden (dat betekent ijverig en eerlijk zijn) tijdelijk, (en) ontijdelijk. Het moet in deze dagen vol verwarring voor de getrouwe heilige der laatste dagen geen punt zijn wát te prediken. Het antwoord is klaar, is duidelijk, als de zon aan een heldere hemel op zijn hoogste punt... Het komt hierop neer: predik het Evangelie van zaligheid. Er zijn wel meer mensen tegenwoordig die zeggen dat God zich met de gelegenheden van de mensen moet bezighouden. ... Maar ik zeg tot u,

predik tijdelijk en ontijdelijk geloof in God de Eeuwige Vader, in Zijn Zoon Jezus Christus, en in de Heilige Geest. Verkondig dat de onschendbaarheid van het individu centraal staat in het Evangelie; dat het Gods werk en heerlijkheid is, „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Mozes 1:39.) Verkondig dat God leeft en dat Zijn geliefde Zoon de Verlosser en de Heiland van de wereld is; dat Hij aan het hoofd staat van Zijn Kerk, die Zijn naam draagt; dat Hij hen, die de bevoegdheid hebben om Hem op aarde te vertegenwoordigen, leidt en inspireert. Predik dat de verantwoordelijkheid voor het verkondigen van dit plan van leven, deze manier van leven, dit plan van zaligheid, op alle leden van de Kerk rust, maar in het bijzonder op hen die tot het priesterschap geordend zijn en die als leiders en dienstknechten van het volk geroepen zijn.“ (Improvement Era, december 1966, blz. 1093.)

Deze eeuwige waarheden gelden evenzeer in het jaar 1973 als toen Jezus ze voor de eerste maal onder woorden bracht. Zij zullen in de vooruitgang en het geluk van de mens altijd centraal blijven staan.

President McKay haalde ook een bekend opvoeder aan die eens gezegd heeft:

„Als er een sociale of politieke wedergeboorte in de wereld moet komen, zal dit moeten geschieden door een machtige wedergeboorte van de morele idealen. (Dr. J. William Hudson, Universiteit van Missouri.)

Een spotter zal zo'n verklaring ongewijfeld onmiddellijk kenmerken als naïef, en zeggen dat wie dit zegt, niet leeft in de werkelijkheid van zijn tijd. Dit werd onlangs nog duidelijk toen enkele studenten in de sociale wetenschap blijk gaven niet genoeg geleerd te hebben. Zij dachten dat hun geringe kennis geen gevaar is, wisten nog niet dat wat zij weten slechts zeer gering is.

In verband met de tijd zal ik maar een paar opmerkingen maken met betrekking tot de schrikkelijke opgaven

waar onze huidige generatie voor staat.

Tijdens de eerste vervolgingen van de Kerk, vroegen de heiligen de Here in ernstig gebed hoe zij de bedreigingen van hun vijanden moesten weerstaan. Het antwoord luidde:

„Verwerpt... oorlog en verkondigt vrede, en tracht ijverig het hart der kinderen tot hun vadersen te wenden, en het hart der vadersen tot de kinderen.“ (L. & V. 98:16.)

En hierop volgde deze belangrijke belofte:

„En verder zeg Ik u: Indien gij acht geeft alles te doen, wat Ik u ook gebiede, zal Ik, de Here, alle wraak en toorn van u afwenden, en de poorten der hel zullen u niet overweldigen.“ (L. & V. 98:22.)

Vroeg in de geschiedenis van de Kerk zei de Here:

„Laat niemand de wetten des Lands overtreden, want hij, die de wetten van God nakomt, behoeft de wetten van het land niet te overtreden.

Weest daarom onderdanig aan de bestaande machten, tot dat Hij regeert, Wiens recht het is te regeren, en Die alle vijanden onder Zijn voeten onderwerpt.“ (L. & V. 58:21-22.)

De geïnspireerde profeet en leider van deze bedeling vatte het geloof van zijn volk samen in wat wij noemen *De Artikelen des Geloofs*. „Wij geloven onderdanig te moeten zijn aan koningen, presidenten, regeerders en overheids-personen, in het gehoorzamen, eren en onderhouden der wet.“ (Twaalfde artikel des geloofs.) Leef in overeenstemming daarmee, zelfs in tijd van nood; wij zijn gehoorzaamheid verschuldigd aan het burgerlijk gezag.

De heiligen kregen in duidelijke taal te verstaan dat zij om oorlog met hun vijanden te voorkomen, de oorlog moesten verwerpen en vrede verkondigen en erop toezien dat hiermee in de gezinnen werd begonnen zodat de vaders en kinderen in vrede zouden samenleven.

De Here beloofde ook nog dat alle wraak en toorn uit hen zou zijn gebannen, de machten van Satan zonder re-

sultaat tegen hen zouden samenspannen.

Hij liet geen twijfel bestaan over wat in Zijn Kerk en in de wereld het belangrijkste is. Voorbereiding op krachtig optreden tegen het kwade zou — tenzij in de kiem gesmoord — uitbarsten in een gewapend conflict.

Nadat Hij de ouders Zijn wet gegeven had om hun kinderen te onderwijzen en te oefenen om in oprechtheid voor de Here te wandelen, toonde Hij Zijn ongenoege over hen, die zich onder ons bevonden, en die „leeglopers zijn... en kinderen (die) opgroeien in goddeloosheid; evenmin zoeken zij ernstig de rijkdommen der eeuwigheid, maar hebzucht spreekt uit hun ogen!“ (L. & V. 68:31.)

Op de keper beschouwd lezen wij hieruit waar de wortel van alle kwaad steekt. De ouders onderwijzen onze kinderen thuis niet op de juiste wijze. Onze samenleving moedigt ledigheid aan in plaats van werken voor onze behoeften en is er niet in geslaagd afdoende maatregelen te treffen die ledigheid en werkloosheid tot een absoluut minimum beperken.

In deze tijd sprak Brigham Young, de leider van de pioniers, als pionier en staatsman over de belangrijkheid van het werk. Hij zei het volgende: „Uit ervaring weet ik, en het is één van mijn leefregels geworden, dat het niet baat mannen of vrouwen, die naar het lichaam gezond zijn, en die kunnen werken en zelf kunnen verdienen wat zij nodig hebben, geld, eten, kleding of iets anders te geven, wat er is op aarde genoeg voor hen te doen. Dit is mijn leefregel en ik probeer ernaar te handelen. Tegenovergesteld handelen zou iedere gemeenschap op aarde vernietigen en de mens tot een leegloper maken.“ (*Discourses of Brigham Young* [Deseret Book Co.], blz. 274.) Ik wil nu nog even stl blijven staan bij wat vanmorgen besproken is. In deze vergadering is gesproken over wat de leiders enkele jaren geleden hebben gezegd bij het in leven roepen van het welzijnsprogramma.

„De essentie van het welzijnsprogramma van de Kerk beperkt zich niet tot

het kleden en voeden van mensen. Wij weten dat dat belangrijk is, maar de eeuwige mens moet door zelfvertrouwen, door scheppende bezigheden, door eerbare arbeid en door dienstbaarheid worden opgebouwd. Mensen die in ledigheid opgroeien kunnen hun onkreukbaarheid niet bewaren." (Richard L. Evans, *Improvement Era*, deel 39, blz. 768.)

„Vanaf het begin heeft ons in het welzijnsprogramma steeds als doel voor ogen gestaan het opbouwen van het karakter van de leden van de Kerk. Dit geldt zowel voor hen die het welzijnsprogramma materieel steunen als voor hen die er bijstand uit ontvangen. Op deze wijze worden de edele gevoelens, die in de persoonlijkheid aanwezig zijn, behouden en wordt de geest tot rijke bloei gebracht. Daarom is de Kerk er immers!" [Albert E. Bowen, *Welzijnszorg van de Kerk*, (Algemeen bestuur van de Deseret Zondagschoolunie, 1946), blz. 44.]

U, leden van de Kerk, moet goed beseffen dat u de gezinsavond ontvangen hebt om deze door God ingegeven vermaningen die u door de door Hem geïnspireerde leiders gegeven zijn, uit te voeren en zo uw gezin te onderwijzen en te betrekken in het plan. Daarbij heeft Hij ons het plan voor tijdelijk welzijn gegeven, het welzijnsprogramma van de Kerk. Hieraan dient iedereen zoveel mogelijk in de vorm van arbeid, geld, en dienstbaarheid bij te dragen en hieruit kan iedereen, die eraan bijgedragen heeft, zonder gevoel van schaamte, overeenkomstig zijn behoefte, ontvangen. Bovendien heeft de Here opgedragen activiteiten voor de kinderen en de opgroeiende jeugd in het leven te roepen. Voorts zei Hij dat de moeders en vaders in de hulporganisaties en de priesterschapsquorums van de Kerk onderwezen moeten worden. Iedereen wordt zo in staat gesteld deel te nemen aan zoveel goede activiteiten, dat hij of zij geen of bijna geen tijd heeft voor slechte bezigheden.

Ieder die nadenkt, kan inzien dat men, indien deze leefregels voor de samenleving niet worden toegepast, te ma-

ken krijgt met misdaad, werkloosheid en jeugdcriminaliteit, en de onrust en de verbitterdheid de omvang zullen aannemen waartegen de Here gewaar-schuld heeft. Wanneer men deze regels voor een oprecht leven, en Zijn leringen omtrent de zaligheid niet in acht neemt, moeten wij met lede ogen toezien dat de macht van het kwaad tweedracht zaait in het gezin, het land en de hele wereld.

De Here profeteerde dat er tweedracht zou zijn in plaats van vrede; een zoon zou „tweedrachtig tegen zijn vader zijn, en de dochter tegen haar moeder, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder. En zij zullen des mensen vijanden worden, die zijn huisgenoten zijn." (Mt. 10: 35-36.)

Bent u zich ervan bewust dat dit in vele gezinnen over de gehele wereld plaatsvindt? Moet ik nog meer zeggen om ons terug te brengen op het rechte pad zodat wij het plan des Heren om de mensheid en de wereld te redden, volledig zullen uitvoeren? Als deze mensen de raad van uw leiders willen opvolgen, hebt u de belofte dat, zoals de Here zei: „... de poorten der hel u niet zullen overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor uw welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden." (L. & V. 21 : 6.)

Wij zijn zo vrij om alle eerbare mensen van de aarde, waar zij zich ook bevinden, uit te nodigen hetzelfde pad te volgen, tot heil van iedereen.

Maar de leden van deze Kerk overal ter wereld moeten zich nu opstellen om de voortdurende strijd te leveren tussen de krachten van de rechtvaardigheid en de krachten van het kwaad. Op grond van zijn ervaring verklaarde de profeet Joseph Smith het volgende tegenover de Twaalven en vele anderen kunnen dat sindsdien getuigen: „U zult veel moeilijkheden moeten doortaan. Het is voor u even noodzakelijk om beproefd te worden als voor Abraham en andere mannen Gods, en God zal naar u zoeken en u beproeven en als u niet kunt weerstaan bent u niet geschikt voor een erdeel in het

celestiale koninkrijk van God." (John Taylor, in *Journal of Discourses*, deel 24, blz. 197.)

Ook al heerst er in een of ander dicht-bevolkt land schrijnende armoede, wij vinden het een zware zonde voor God om geboortebepkering toe te passen. Op deze wijze is de mens ongehoorzaam aan het goddelijke gebod, in den beginne gegeven, om zich te vernieuwen en de aarde te vervullen. (Gen. 1 : 28.) Gewis zullen zij die zulke maatregelen ten uitvoer leggen, maatregelen gericht op het voortkomen van leven of het vernietigen van leven voor of na de geboorte, zich de granschap van God op de hals halen, want God laat niet met zich spotten.

Waar we werkelijk behoefte aan hebben is aan een wereldomvattende beweging die over alle mogelijke middelen beschikt om aan de onwetendheid van deze ongelukkige volkeren een einde te maken. Deze volkeren moesten vertrouwd raken met de grondbeginselen van een oprecht leven, van zelfbeheersing, een deugdelijke economische aanpak, naar het voorbeeld van het plan van zaligheid van de Here.

Onze Kerk staat vooraan om aan te geven hoe. Als wij gewillig zijn dit te doen zullen wij een oude profetie in vervulling zien gaan. Deze luidt: „De berg van het huis des Heren zal vastgesteld zijn op den top der bergen, en dat zal verheven worden boven de heuvelen, en tot denzelven zullen alle heidenden toevloeden. En vele volken zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan tot den berg des Heren ... opdat Hij ons lere van Zijn wegen, en dat wij wandelen in Zijn paden; want uit Sion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem." (Jes. 2: 2-3. Zie ook Micha 4: 1-2.)

Met het oog op de politieke onrust tussen de verschillende landen, verzoeken wij de landen van de wereld met klem al het mogelijke in het werk te stellen om een politiek te voeren die de burgerlijke en politieke vrijheid van de mens garandeert.

Wanneer de leiders dit doen kunnen wij vol hoop uitzien naar de vervulling

van de oude profetie van Jesaja en Micha, die ik al heb aangehaald en die zegt: „want uit Sion zal de wet uitgaan, en des Heeren woord uit Jeruzalem.“ Als die dag komt zullen we pas beseffen welke zegeningen er verbonden zijn aan een werkelijke vrije wereld.

Tenslotte nog iets over het grote gevaar van enkele wereldverspreide leerstellingen van vijanden van de vrijheid. Dit gevaar is duidelijk onder woorden gebracht door onze geliefde profeet en staatsman, President J. Reuben Clark Jr. Hij zei dat Satan een onbeholpen poging deed om de Verenigde Orde van de Here, zoals deze in de Heilige Schrift is uitgelegd, te bestrijden.

Aan ons huidige welzijnsprogramma is goed te zien hoe voortreffelijk onze Kerk is voorbereid om volgens dit plan te leven, zodat „er armen noch rijken, dienstknechten noch vrijen“ zijn „maar zij. . . (zijn) allen vrijgemaakt, en deelgenoten van de hemelse gave. . . en er kan waarlijk geen gelukkiger volk zijn onder alle mensen“ op aarde. Dit naar het voorbeeld uit een verslag van weleer, het Boek van Mormon, waaruit blijkt dat een volk, dat hier in dit land heeft geleefd, volmaakte vreugde leerde kennen toen het zich geheel bekeerd had tot het Evangelie van de Here, en leefde volgens de wet der offeranden en de wet der toewijding. (Zie IV Ne. 3, 16.)

Er zijn in de Kerk enkele mensen, met goede bedoelingen, die, naar het schijnt, op zich hebben genomen de grote beginselen van het Evangelie van Jezus Christus en het koninkrijk van God te vervangen door iets dat „cultus“ genoemd wordt. Het gevolg hiervan is dat er ondanks de goede bedoelingen, verwarring ontstaat. Zij gebruiken namelijk andere organisaties dan de priesterschap van God om deze gevaren te bestrijden. Hierdoor hebben zij in de Kerk broeders tegen broeders opgezet en aldus de eenheid verzwakt van de machtigste strijdmacht, die de Here tegen het kwaad heeft ingezet, namelijk de organisatie van de priesterschap van de Kerk en

het koninkrijk van God. Enkele groeperingen, die onjuiste procedures gingen volgen, zijn afgedwaald, afgevalen en van de Kerk afgesneden. Als wij de leiders van de priesterschap volgen, zal de Here de belofte die wij in het voorwoord van Zijn openbaringen kunnen vinden, gestand doen, ten tijde dat Satan alleen macht heeft over zijn eigen gebied. Hij heeft ons beloofd: „En de Here zal eveneens macht hebben over Zijn heiligen; en Hij zal in hun midden regeren en in gericht nederkomen op de wereld. (L. & V. 1:36.)

Ik dring er vurig bij alle mensen op aan dat zij zich verenigen onder de ware banier van de Meester, en het Evangelie van Jezus Christus zo krachtig onderwijzen dat geen oprechte bekeerling zich ooit zal inlaten met methoden die in strijd zijn met het plan van zaligheid van de Here.

De Here regeert temidden van Zijn heiligen, door middel van Zijn priesterschap dat Hij aan de mens delegeert. Hij regeert niet door middel van door mensen gestichte organisaties, waarover ik zojuist sprak.

Tot slot spreek ik nederig een gebed uit. Voor de Kerk, voor dit land Amerika en voor de hele wereld. Ik ben mij ervan bewust dat over dit onderwerp nog veel kan worden gezegd, maar hiervoor gebruik ik dit gebed en ik wil u aansporen gedurende enkele ogenblikken samen met mij uw geloof te oefenen.

Onze eeuwige Vader in de hemelen, hoor ons gebed op deze dag en zegen al hetgeen rechtvaardige mannen en vrouwen in de Kerk en overal ter wereld hebben gedaan om de invloed van het kwaad, die zich als een lawine over de wereld stort, terug te dringen. Verhoog in ons de ijver om uw grote plan van verlossing aan „alle natie, en geslacht, en taal, en volk“ te verkondigen, waardoor wij kunnen uitzien naar de dag waarop uw profetie invulling zal gaan dat de waarheid de wereld zal bedekken „gelijk de wateren den bodem der zee.“

Wij smeken de bescherming van Uw almachtigheid af om dit te mogen be-

reiken, hetgeen in overeenstemming is met Uw doel en Uw werk. Wij stellen ons onder de bescherming van Uw alziend oog en bidden dat U ons nooit verlaat en voortgaat ons de leiding te geven die wij nodig hebben om Uw doeleinden te verwezenlijken.“

Na dit nederige gebed getuig ik tot de leden van deze Kerk en tot de wereld dat door de verzoening van de Here Jezus Christus „alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.“ (3e Artikel des Geloofs) Dit is waarlijk het werk van de Here. Hij leeft en Hij staat altijd klaar om ons de helpende hand toe te steken indien wij die helpende hand waardig zijn.

Uit eigen ervaring weet ik dat deze verklaring die ik in alle soberheid afleg, waar is. In de naam van de Here Jezus Christus. Amen. *

ALTAAR, TENT EN PUT

Door President A. THEODORE TUTTLE

„Toen bouwde hij (Izak) daar een altaar, en riep den Naam des Heeren aan. En hij sloeg aldaar zijn tent op; en Izaks knechten groeven daar een put.“ (Gen. 26:25)

Altaar, tent en put. Izak is geen Abraham of een Jacob geworden. Hij bereikte niet de hoogten die Abraham, „de vader van de gelovigen,“ bereikt heeft. Evenmin was hij zo indrukwekkend als zijn zoon Israël, de vader van de twaalf stammen. Toch houdt men van Izak en eert men hem . . . Hij aanbad God, zorgde voor zijn gezin, en deed zijn werk. Wij kennen hem als een man des vredes. De welsprekende eenvoud van zijn leven en zijn unieke gave om aan eenvoudige dingen een belangrijk aanzien te geven maakten hem groot.

Altaar, tent en put: zijn godsdienst, zijn tehuis en zijn werk. Deze levensbeginselen gaven zijn verhouding met God, met zijn gezin en met zijn naaste aan. Ieder mens op aarde komt met deze drie dingen in aanraking.

Izak hield zijn godsdiensttoefeningen bij een stenen altaar. Daar zocht hij de antwoorden op de levensvragen: Waar kom ik vandaan? Waarom ben ik hier? Waar ga ik naar toe?

Ieder mens stelt deze vragen. Deze vragen blijven ons bij.

Deze vragen worden door de Bijbel alleen niet volledig beantwoord. Het herstelde Evangelie echter geeft hier duidelijk antwoord op. De volheid van het herstelde Evangelie verklaart: Vóór het begin van deze wereld leefden wij met onze hemelse Vader in een celestiale sfeer. Wij leerden daar, maakten vooruitgang en groeiden. Wij zagen verlangend uit naar dit leven waarin we een lichaam zouden ontvangen. Later zullen we opstaan en in

de tegenwoordigheid van onze Vader kunnen terugkeren, verenigd in één eeuwig gezin. En dit alles door gehoorzaamheid aan de beginselen en verordeningen van het herstelde Evangelie.

Door openbaring weten wij dat onze Vader leeft. Jezus is Zijn eerstgeborene in de geestenwereld; de Eniggeborene in het vlees. Hij is de Christus, onze Heiland en Verlosser. Het is Zijn werk en Zijn heerlijkheid „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Mozes 1:39)

Wij weten dat Hij leeft, want Hij is aan mensen uit deze tijd verschenen om dit werk in de laatste dagen in te stellen. Er zijn nu levende profeten en apostelen op aarde, die door God zijn geroepen en Zijn goddelijke bedoelingen ten uitvoer brengen. Zijn enige ware en levende kerk is De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Zijn uitverkoren profeet is President Harold B. Lee. Wij zijn de Here dankbaar voor de openbaringen die we in deze tijd krijgen en die duidelijk antwoord geven op de belangrijke levensvragen. Wij putten er gevoelens van vrede uit.

Om Gods woord te leren kennen knielde Izak in zijn tijd neer voor zijn altaar. Zijn tent, een thuis voor zichzelf en zijn gezin, was voor hem even heilig als voor ons ons huis.

Het gezin is voor de heiligen der laatste dagen een heilige instelling, een afspiegeling van het celestiale gezin van vroeger. Het gezin met aan het hoofd een priesterschapsdrager is de meest verheven eenheid die we kennen.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen is een kerk

voor het gezin. In het zendingsprogramma wordt van ons gevraagd gezinnen mee naar de kerk te brengen. Wij onderwijzen beginselen en verichten verordeningen die het gezin voor eeuwig verbinden. We kunnen dan ook zeggen dat een van de belangrijkste doeleinden van deze Kerk de volmaking en verhoging van het gezin is.

Er bestaat heden ten dage een wijdverspreid onbegrip over de rol van vader, moeder en kinderen. De profeet Joseph Smith verklaarde dat het de bestemming van het gezin is om samen als gezinseenheid in de celestiale heerlijkheid te leven. Om de juiste rol te kunnen begrijpen moeten we de eeuwige natuur van het leven van de mens begrijpen, zijn voorsterfelijke bestaan, het deel van het leven hier op aarde, en zijn toekomstige bestemming. Onze godsdienst omvat niet alleen dit, maar nog veel meer.

De man is hoofd van het gezin. Hij moet zijn zaken afhandelen door „overreding, lankmoedigheid, zachtmoedigheid, ootmoed en door ongeveinsde liefde; door vriendelijkheid en zuivere kennis.“ (L. & V. 121 :41-42.)

De vrouw is het hart van het gezin. „En de Here God zeide: Het is niet goed dat de mens alleen zij. Ik zal hem een hulpe maken, die bij hem past.“ (Gen. 2:18 Nieuwe Vertaling.)

„En die twee zullen tot één vlees zijn.“ (Mk. 10:8.)

President J. Reuben Clark Jr., een van de edele dienstknechten van de Here, omschreef eens de rol van de vrouw in eeuwigheidsverband. Hij sprak over Eva, maar bedoelde daarmee alle vrouwen: „Zo kwam Eva, een hulpe voor de priesterlijke zending van Adam. Eva, het laatste wezen dat bij

de schepping der wereld geschapen werd . . . Adam ontving haar in al haar reinheid; hij nam haar, stralend en goddelijk schoon, mee naar de hof die hij voor haar had bebouwd en bewaard, naar het echtelijk huis dat hij gebouwd had, naar de hof die tot op heden het symbool is gebleven van een hemel op aarde, om daar hun aardse leven samen te beginnen, dat kans . . . zou geven aan ongetelde myriaden geesten die nog wachtten op het verkrijgen van een sterfelijke tabernakel, hetgeen deze twee voor hen mogelijk maakten . . .

En daarom kwam Eva . . . om een schepper van lichamen te zijn . . . zodat Gods doel en het Grote Plan in vervulling konden gaan.

Dit was haar roeping . . .

Van die dag is de grootste heerlijkheid van het ware vrouwzijn het moederschap geweest.

Wat is het moederschap toch iets wonderlijks; hoe dicht is de moeder bij het oneindige. In haar lichaam ontstaat het meest gecompliceerde samenstel dat de mens kent . . .

Dit is de taak en de mogelijkheid van de vrouw en moeder, en zou zij daarin falen . . . dan zou het Grote Plan van God op niets uitlopen en Zijn doel zou niet worden bereikt . . .

Dit moet nooit veranderen.

Toch is de opperste heerlijkheid van het moederschap nog niet bereikt als haar kind in deze wereld van bezoeken geboren wordt . . . Zij moet het niet alleen voeden, maar ook kleden. Zij zorgt overdag voor hem en waakt 's nachts over hem . . . Zij leidt geduldig zijn eerste wankel stapjes, net zolang tot het alleen kan lopen . . . Totdat het kind opgegroeid is tot man of vrouw zal de moeder de ziel, voor

wie zij een aards tehuis bouwde, bij zijn gang naar verhoging leiden . . . instrueren en sturen . . . God geeft de ziel zijn bestemming, de moeder is zijn leidsvrouw op die weg.

Wanneer de ziel terug zal keren tot ons aller Vader, zal de waardige moeder daar zijn om haar waardige kinderen te verwelkomen . . . (Onsterfelijke en het eeuwige leven [cursus voor de Melchizedekse Priesterschap 1969—1970] deel 2, blz. 36 e.v.)

Vrouwen en moeders doen wat mannen niet kunnen. Mannen zullen zich in eerbied en liefde buigen voor moeders die deze grootse en wonderbaarlijke taak verrichten.

Stel hier eens tegenover de vele „moderne“ vrouwen die de verheven rol van het moederschap verlagen; die zelfs abortus voorstaan en meer van dat kwaad; die de rol die God haar heeft gegeven weggeven. Men zal niet gauw een meer verheven beschrijving van de rol van de vrouw en haar plaats in het eeuwige plan vinden, dan die welke wordt onderwezen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste dagen. Overweeg dit zorgvuldig, want het is van God afkomstig.

De verantwoordelijkheid die ouders dragen kan niet veronachtzaamd worden, evenmin kan die op crèches of op de school worden afgeschoven, zelfs niet op de Kerk. De verantwoordelijkheid van het gezin berust op een goddelijk besluit. Als ouders dit besluit toch veronachtzamen brengen zij hun eeuwige zaligheid in gevaar. Uitsluitend vanuit deze zinvolle, goddelijke verhouding tussen ouders en kinderen kan eeuwige vreugde en vervulling groeien.

President Harold B. Lee heeft eens

gezegd: „Het belangrijkste werk dat U ooit voor de Kerk doen kunt ligt tussen de muren van Uw eigen huis.“

God zei op de grote dag van Zijn wetgeving op de Sinai tot de kinderen: „Eert uw vader en uw moeder, opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de Heere uw God geeft.“ (Ex. 20:12)

Terwijl hij voor het altaar neergeknield lag en zijn gedachten bij zijn gezin in de tent waren, dacht Izak erover na dat het merendeel van zijn arbeid bestond uit de zorg voor de putten die hij had laten graven. Zijn gezin waakte over de kudde. Wat zijn afhankelijkheid van het water, het land en het voedsel dat daarop groeit betreft verschilt hij weinig van deze tijd waarin de man eveneens moet werken.

Een Openbaring zegt ons dat „Iedere man die genoodzaakt is voor zijn eigen gezin te zorgen, dit moet doen.“ (L. & V. 75:28.)

In den beginne besloot de Here: „In het zweet uws aanschijns zult gij brood eten . . .“ (Gen. 3:19.)

Sedert de herstelling in 1830 heeft De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen steeds spaarzaamheid en werklust aangemoedigd als leefregel voor haar leden.

In onze dagen heeft de Here het kwaad van de luiheid streng veroordeeld:

„Gij moet niet lui zijn; want de leegloper zal van de arbeider noch het brood eten, noch de klederen dragen . . .“ (L. en V. 42:42.)

„ . . . want de Here zal Zich de leegloper herinneren . . .“ (L. & V. 68:30.)

„ . . . En de luiaard zal geen plaats hebben in de Kerk, tenzij hij zich bekeert en zijn wegen verbetert.“ (L. & V. 75:29.)

Laat een man een beroep kiezen dat in overeenstemming is met de twee andere punten van de drie waarover ik heb gesproken. Leer om tegenover een eerlijk dagloon ook een eerlijke werkdag te stellen. Waar u ook werkt, op de boerderij, in de winkel of op kantoor, bedenken dat het werk niet het

doel is, maar een middel om een edel doel te bereiken.

Er is toch maar weinig veranderd sinds de dagen van Izak; dingen die werkelijk iets betekenen, blijven. Nog steeds is er dezelfde God van Abraham, Izak en Jakob; nog steeds speelt het gezin dezelfde rol, nog steeds is er dezelfde noodzaak om te werken.

Altaar, tent en put; deze dingen zijn belangrijk. In het juiste verband gebracht, volgens het geopenbaarde woord Gods, geven ze ons plotseling de beste kans om ons einddoel te bereiken.

Onze Vader in de hemelen, wilt U ons, Uw kinderen, helpen om in deze dingen het eeuwigheidsverband te zien, en daarmee in overeenstemming te handelen.

In de naam van Jezus Christus. Amen.

*

In verband

met de

interregionale

conferentie in

München

zal de

Zwitserse tempel

op 24 en 25

augustus 1973

gesloten zijn.

Daar

tegenover

staat echter dat de

tempel op

maandag

20 augustus

open

zal zijn.

We hebben verbonden gesloten met de Here

Het houden van onze beloften aan de Here leidt tot het eeuwige leven

Broeder ELRAY L. CHRISTIANSEN Assistent van de Raad der Twaalven

Als mijn toespraak een titel nodig zou hebben zou dat moeten zijn: „Wij hebben verbonden gesloten met de Here; laten wij ze nakomen!”

In de inspirerende vergadering van vanmorgen hadden wij allemaal het voorrecht om een verbond te sluiten met de Here, dat wij grote mannen die zijn gekozen om deze Kerk momenteel te leiden, zullen steunen, hooghouden, bijstaan en zelfs verdedigen.

Het sluiten van verbonden met de mensheid en met de mensen persoonlijk vormde altijd al de belangrijkste factor in de wijze waarop de Here met de mensen omging.

De Schriften leren ons dat Hij verbonden heeft gesloten met Adam, met Noach, met Henoch, Melchizedek, Abraham en anderen, en dat hij ook verbonden heeft gesloten met het Israël van weleer, met de Jaredieten en met de Nephieten.

Ongetwijfeld zijn de heiligen der laatste dagen zeer gezegende mensen, omdat de Here op dezelfde manier met ons verbonden heeft gesloten, zowel met ieder van ons persoonlijk, als met ons samen.

Een verbond is een ernstige en bindende overeenkomst tussen minstens twee personen. Het is noodzakelijk dat alle partijen het eens zijn over de voorwaarden, wil het verbond doeltreffend en bindend zijn.

De meeste mensen beseffen niet dat de heilige verbonden die met vroegere profeten of andere mensen gesloten zijn, op aarde zijn hersteld, door een *nieuw* verbond.

De Here verklaarde de reden waarom Hij een nieuw verbond instelde:

„Want zij zijn van Mijn verordeningen afgedwaald en hebben Mijn eeuwig verbond verbroken;

„Zij zoeken de Here niet om Zijn gerechtigheid te vestigen, doch ieder mens bewandelt zijn eigen weg en handelt naar het beeld van zijn eigen god, wiens beeld naar de gelijkenis der wereld is, en dat in wezen een afgod is, die veroudert en in Babylon zal vergaan, dat grote Babylon, dat zal vallen.

„Omdat Ik, de Here wist, welk een onheil er over de inwoners der aarde zou komen, riep Ik Mijn dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden . . .” en zo voort. (L. & V. 1:15-17.)

Door deze openbaring werd de profet Joseph het instrument in de handen van de Here bij het herstel van het nieuw en eeuwigdurend verbond dat werkelijk de volheid van het Evangelie omvat en de kracht ervan omarmt; het omvat zijn grenzen en zijn voorwaarden, en ieder ander verbond en gebod dat onze Vader ooit aan de mensen op aarde gegeven heeft. (Zie L. & V. 132:5-7, 33:5, 7.)

Dit verbond geeft de weg aan naar het eeuwige leven en zelfs naar verhoging voor allen die het Evangelie aannemen en volharden tot het einde door de beginselen en verordeningen na te leven, want Hij heeft gezegd:

„En evenzo heb Ik Mijn eeuwig verbond tot de wereld gezonden om een licht voor de wereld te zijn en een

banier voor Mijn volk, en voor de niet-Joden — om zich er om te scharen — en om een boodschapper voor Mijn aangezicht te zijn, om de weg voor Mij te bereiden.” (L. & V. 45:9.)

Hier is het dan, in zijn volheid en met al zijn kracht, als een richtsnoer, een norm voor ons allen en voor alle mensen die er acht op slaan.

Omdat de liefde van God zich tot alle mensenkinderen uitstrekt heeft Hij gezegd: . . . O, gij inwoners der aarde; Ik, de Here ben gewillig deze dingen aan alle vlees bekend te maken; Want Ik ben geen aannehmer des persoons . . .” (L. & V. 1:34-35.)

En daarom zenden wij onze zendingen met duizenden tegelijk uit over de gehele wereld, waar het toegestaan is, om het Evangelie van Jezus Christus te prediken en de gelovigen te dopen. Er zijn misschien mensen die zich afvragen waarom de Here ons geboden geeft en van ons vergt dat wij verbonden met Hem sluiten. Of, zoals iemand eens vroeg: „Als de Here van ons houdt, waarom geeft Hij ons dan geboden? Als Hij ons liefheeft, waarom zegt Hij dan, ‚Gij zult’ en ‚Gij zult niet?’” Een eenvoudig antwoord op deze vragen is dat Hij ons gebiedt omdat Hij van ons houdt. Hij weet maar al te goed wat ons vrede brengt en waardoor wij in ons leven en in de maatschappij zullen slagen, en wat precies het tegenovergestelde bewerkstelligt. Net zoals elke vader zijn kinderen leidt (en ook verbiedt) als dat voor hen ten zegen zal zijn, zo geeft onze Vader in de hemel ons geboden, wet-

ten en verbonden, niet met het doel ons iets te verbieden of ons een last op te leggen, maar met het doel dat bij gehoorzaamheid vrede en succes ons deel zullen zijn.

Wij moeten de geboden van de Here niet onderhouden, maar wij kunnen geen beloningen en zegeningen ontvangen als wij ze niet onderhouden.

„Want allen die een zegen uit Mijn handen willen ontvangen, moeten zich onderwerpen aan de wet, die voor deze zegen werd gesteld, en aan de voorwaarden er van, zoals deze vóór de grondlegging der wereld waren vastgelegd.“ (L. & V. 132:5)

Ieder lid van de Kerk heeft verbonden met de Here gesloten. Deze geboden en verbonden zijn niet om ons te belasten; zij zijn niet zwaar. Integendeel, zij dienen om onze last te verlichten, om ons te verheffen, om ons zekerheid te geven en te helpen. Zij zijn de instrumenten waarmee wij ons vrijwillig op ons deel van de overeenkomst kunnen concentreren teneinde ons levensdoel en ons eeuwig deel te kunnen bereiken.

Ons eerste verbond sloten wij toen wij werden gedoopt en bevestigd als lid van de Kerk. Wij moeten benadrukken zowel de voorwaarden die voor de doop worden gesteld als de verplichtingen die het lidmaatschap na onze doop met zich meebrengt. Jong en oud moeten ze goed begrijpen. De Here maakt ons deze vereisten volkomen duidelijk in de volgende verheffende woorden:

„... Allen, die zich voor God veroot-

moedigen, en verlangen te worden gedoopt, en met gebroken hart en verslagen geest komen, en voor de Kerk betuigen, dat zij zich waarlijk van al hun zonden hebben bekeerd, en gewillig zijn de naam van Jezus Christus op zich te nemen, en vastbesloten zijn om Hem tot het einde toe te dienen, en waarlijk door hun werken bewijzen, dat zij van de Geest van Christus hebben ontvangen ter vergeving van hun zonden, zullen door de doop in de kerk worden opgenomen.“ (L. & V. 20:37.)

Daarom moet iemand die zich op zijn doop voorbereidt, onderkennen dat er bijzondere verplichtingen en verbonden zijn, die met deze heilige verordening samenhangen.

Als wij van het Avondmaal nemen denken wij het plechtige verbond dat wij gehoorzaam zullen zijn in het onderhouden van Zijn geboden en getuigen wij tot de Here dat wij gewillig zijn Zijn naam op ons te nemen en Hem altijd indachtig te zijn en Zijn geboden te onderhouden die Hij ons heeft gegeven. Het nemen van het Avondmaal behoort in alle ernst te geschieden.

Als het priesterschap op ons bevestigd wordt sluiten wij daarbij een verbond met onze Here dat wij het zullen eren door een rechtschapen, deugdzaam leven te leiden en het hoog zullen houden door het in dienst van onze naaste aan te wenden, en alle mensenkinderen attent, hoffelijk en liefdevol te benaderen.

Als wij het verbond van onze doop

hebben gesloten, het priesterschap in ere houden en de verbonden die daarbij gesloten zijn nakomen, en in ieder ander opzicht in overeenstemming leven met de beginselen van het Evangelie, kunnen wij het grote voorrecht genieten een heilige tempel binnen te gaan waar we de hogere verordeningen van het priesterschap ontvangen en, als de tijd daar is, dat deel van het priesterschapsverbond aangaan dat bekend staat als het „nieuw en eeuwig verbond van het huwelijk“, waarbij ons de belofte wordt gegeven dat, als we getrouw blijven aan de geboden, wij met de getrouwen in de morgen van de eerste opstanding zullen voortkomen en met onze partners, onze kinderen, onze nakomelingen zullen mogen leven in een staat van nooit-eindigende gelukzaligheid, vooropgesteld natuurlijk dat ook zij de voor hen noodzakelijke verbonden nakomen. Brengt deze belofte geen hoop, geen vertroosting, geen zekerheid en vreugde in het hart van allen die hun gezin liefhebben? Dit is beslist „hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgekomen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.“ (1 Kor. 2:9.)

En wij weten dat Hij heeft gezegd dat wie Hem liefheeft Zijn geboden en verbonden onderhoudt.

President Joseph F. Smith wees ons erop dat „wij de geest, betekenis en bedoeling van deze verbonden die wij met onze Vader in de hemelen hebben gesloten, niet kunnen verwaarlozen,

kleineren of van ons afzetten, zonder onszelf te beroven van onze heerlijkheid, onze kracht, ons recht op deze zegeningen en van de gaven en manifestaties van Zijn Geest. [Improvement Era, no. 9 (aug. 1906), blz. 813.]

Want God laat beslist niet met Zich spotten. (Zie Gal. 6:7.)

Nog even herhaald: ieder van ons heeft met de Here verbonden gesloten en heeft plechtig voor God beloofd dat hij Zijn wetten zal naleven, wetten die de beginselen aangeven waarnaar wij moeten leren leven om voor de grootste van alle gaven Gods in aanmerking te komen, het eeuwige leven, ons leven in het „gezinskoninkrijk“.

Ik getuig, broeders en zusters, dat ik weet dat God leeft en dat Hij, uit liefde voor ons, verbonden met ons wil sluiten, zodat wij niet behoeven te falen, en verschoond zullen kunnen blijven van verdriet en spijt, en dat wij zullen kunnen opklimmen naar de volle hoogten van de heerlijkheid die beloofd zijn aan allen die geloven en tot het einde toe volharderen.

Broeders en zusters, wij zijn een volk dat verbonden sluit. Laten wij ook een volk zijn dat verbonden naleeft.

Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. *

Een inspirerend woord

VAN PRESIDENT N. ELDON TANNER

We moeten ons niet van de wijs laten brengen of laten misleiden door de vandaag de dag in de wereld levende opvatting als zouden gebondenheid en zelfbeheersing frustrerend werken op de geestelijke ontwikkeling van onze kinderen. Onder het mom van „vrijheid in alles“ en „laat ze zich maar ongeremd uiten“ zou een kind door zijn vrijheid niet tot wangedrag komen. Dit is een ongegronde veronderstelling. We zouden er beter aan doen de raad des Heren ter harte te nemen.

(Uit: *Church News*.)

Wat doen we aan gekwetste gevoelens?

DOOR ROBERT J. MATTHEWS

„Het kan niet wezen dat er geen ergernissen komen; doch wee hem, door welken zij komen.“ (Luk. 17:1.)

De Schriften leren ons dat wij anderen geen aanstoot mogen geven, en ook dat wij de beledigingen en ergernissen die anderen ons aandoen over ons heen moeten laten gaan.

Jezus gaf ons de opdracht: „Slaat iemand u op uw wang, keer hem ook de andere toe.“ (Luk. 6:29 Nwe. Vert.)

„En zo wie u zal dwingen één mijl te gaan, gaat met hem twee mijlen.

„Hebt uw vijanden lief; zegent ze, die u vervloeken; doet wel dengenen die u haten; en bidt voor degenen, die u geweld doen, en die u vervolgen;

„Want indien gij liefhebt, die u liefhebben, wat loon hebt gij? ...

„En indien gij uw broeders alleen groet, wat doet gij bovendien? Doen ook niet de tollenaars alzo?“ (Mt. 5:41, 44, 46-47.)

In openbaringen in deze tijd heeft de Here gezegd:

„In de dagen van ouds zochten Mijn discipelen elkander te beschuldigen, en vergaven elkaar niet in hun hart; en wegens dit kwaad werden zij bezocht en gevoelig gekastijd.

„Daarom ... want hij, die zijn broeder zijn overtredingen niet vergeeft, staat veroordeeld voor de Here, want in hem verblijft groter zonde.

„En gij dient in uw hart te zeggen: Laat God tussen mij en u oordelen, en u volgens uw daden vergelden.“ (L. & V. 64:8-9, 11.)

„Wees geduldig in bezoeken, smaad niet hen, die u smaden. Bestuur uw huisgezin in deemoed en zijt standvastig.“ (L. & V. 31:9.)

Paulus vermaande de heiligen:

„Alle bitterheid, en toornigheid, en gramschap, en geroep, en lastering zij van u geweerd, met alle bescheid. „Maar zijt jegens elkaar goedertieren, barmhartig, vergevende elkaar ...“ (Ef. 4:31-32.)

„Zo doet dan aan, als uitverkorenen Gods, ... barmhartigheid, goedertierenheid, ootmoedigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid;

„Verdragende elkander, en vergevende de een den anderen, zo iemand tegen iemand enige klacht heeft ...

„En de vrede Gods heerse in uw harten ...“ (Kol. 3:12-13, 15.)

Paulus raadde Timotheus aan: „lijd verdrukkingen, als een goed krijgsknecht van Jezus Christus“ (II Tim. 2:3) en hij onderwees de heiligen: „Doet aan de gehele wapenrusting Gods ... en het schild des geloofs, met hetwelk gij al de vurige pijlen des bozen zult kunnen uitblussen.“ (Ef. 6:11, 16; zie ook L. & V. 3:8; 27:17.)

„Pijlen des bozen“ komen vaak in de vorm van on aardige woorden en daden die gericht zijn tegen iemand die de geboden van God tracht te onderhouden.

Petrus schreef het volgende:

„Geliefden, Ik vermaan u ...

„En houdt uw wandel eerlijk onder de heidenen; opdat in hetgeen zij kwalijk van u spreken, als van kwaaddoeners, zij uit de goede werken, die zij in u zien, God verheerlijken ...

„Want alzo is het de wil van God, dat gij, weldoende, den mond stopt aan de onwetendheid der dwaze mensen;

„Want wat lof is het, indien gij verdraagt, als gij zondigt, en daarover geslagen wordt? Maar indien gij verdraagt, als gij weldoet, en daarover lijdt, dat is genade bij God.

„... dewijl ook Christus voor ons heeft geleden, ons een voorbeeld nalatende, opdat gij in Zijn voetstappen zoudt navolgen;

„Die, als Hij gescholden werd, niet wederschild ...“ (I Pet. 2:11-12, 15, 20, 21, 23.)

Petrus zel eveneens: „En eindelijk, zijt allen eensgezind, medelijdend, de broeders liefhebbende, met innerlijke barmhartigheid bewogen, vriendelijk; Vergeldt niet kwaad voor kwaad, of schelden voor schelden, maar zegent daarentegen ... (I Pet. 3:8-9.)

Gekwetste gevoelens komen vaak voort uit een soort zelfmedelijden, wat weer tot pruielen leidt. De zondige koning Achab toonde dit wel heel sterk; het is een duidelijk teken van geestelijke onrijpheid. Ongelukkig omdat Naboth hem zijn wijngaard niet wilde verkopen

„kwam Achab in zijn huis, gemelijk en toornig . . . En hij legde zich neder op zijn bed, en keerde zijn aangezicht om, en at geen brood.“ (I Kon. 21 : 4.)

Bovendien zullen trotse en hoogmoedige mensen geen rechtvaardige berisping kunnen verdragen. Vaak veroorzaken zij zelf dat hun gevoelens gekwetst worden, dan worden ze opstandig.

Laman en Lemuël zijn hier een voorbeeld van. Zij voelden zich beledigd onder de leiding en de duidelijke aanwijzingen van hun jongere broer Nephi. Hun gevoelens uitten zich in klagen en mopperen, en niet willen werken. Hun vader Lehi zei hun:

„ . . . gij hebt hem er van beschuldigd, dat hij heeft getracht u te overheersen . . .

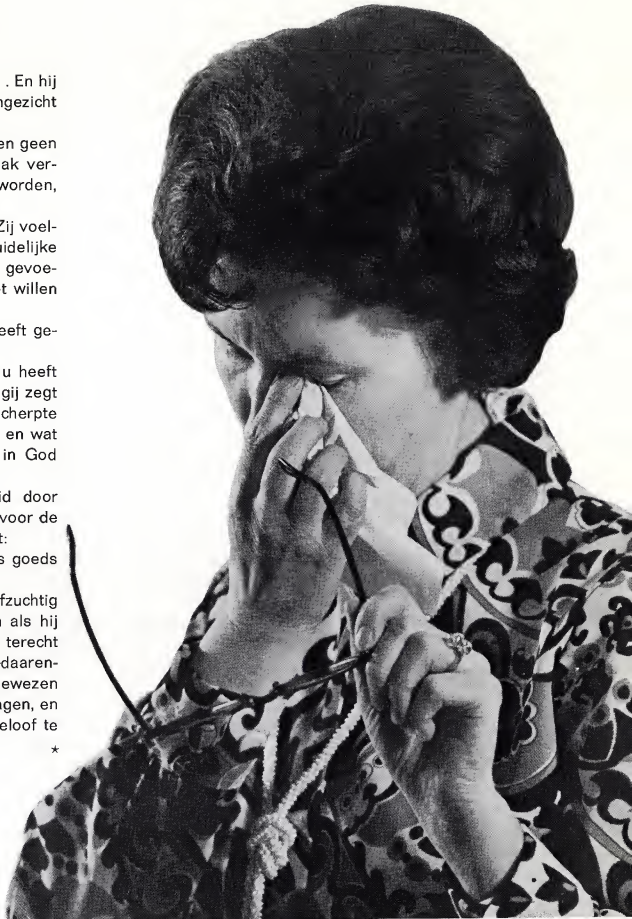
„En gij hebt gemord, omdat hij openhartig tot u heeft gesproken. Gij zegt dat hij scherp is geweest; gij zegt dat hij toornig op u is geweest; maar ziet, zijn scherpte was die van de macht van het woord Gods . . . en wat gij toorn noemt, was de waarheid, zoals die in God is . . . “ (II Ne. 1 : 25-26.)

Koning Achab toonde dezelfde kleinzieligheid door meer bezorgd te zijn over zijn eigen trots, dan voor de waarheid. Daarom zei hij over Micha de profeet:

„ . . . maar ik haat hem, omdat hij over mij niets goeds profeteert, maar kwaad.“ (I Kon. 22 : 8.)

Wij leren uit de Schriften dat een trots en zelfzuchtig mens al gauw kans loopt om boos te worden als hij berispt wordt, zelfs al wanneer hij volkomen terecht gecorrigeerd wordt. Iemand die nederig is zal daarentegen dankbaar zijn als hij op zijn fouten gewezen wordt, en zal ook een berisping geduldig verdragen, en daarna de Here vragen om kracht om in het geloof te volharden.

*

„Wat kan ik ertoe bijdragen om talentvolle en welgestelde mensen voor te bereiden op het Evangelie?“

Antwoord / PEDERSON

Iedereen heeft fundamentele behoeften en wensen waar aan hij moet proberen te voldoen, wil hij een evenwichtig leven leiden. Arm of rijk, er zijn onopgeloste problemen, men staat onder druk, en iedereen voelt verwantschap met God. Aan deze behoeften moet worden tegemoet gekomen, net zo goed als aan onze lichamelijke behoeften aan voedsel en kleding. Iemand mag tevreden, rijk en talentvol lijken, toch is zijn geluk niet volledig zonder het Evangelie. Wil men werkelijk gelukkig zijn in het leven dan dienen de leegten in het leven te worden gevuld. Omdat de meeste mensen de neiging hebben hun diepste gevoelens vóór zich te houden, is het niet zo eenvoudig te doorgronden waaruit iemands behoeften en wensen bestaan. Niettemin treden deze behoeften meer naar voren als de desbetreffende man of vrouw dingen meemaakt die een nieuwe wending geven aan het leven. Bijvoorbeeld na een huwelijk, na de geboorte van een kind, na een verhuizing naar een nieuwe omgeving, of door ziekte, of als men een dierbare verliest. In die perioden blijkt men gewilliger te zijn kennis te nemen van gegevens over onze hemelse Vader.

God heeft gezegd, „In de dagen hunner vrede hebben zij mijn raad lichtvaardig opgenomen; maar ten tijde hunner moeilijkheden zoeken zij noodgedwongen naar Mij.“ (L. en V. 101:8.)

Bereid u voor door het leren en bestuderen van de Schriften en door gebed, zodat u wanneer de tijd daar is om over het Evangelie te spreken, de juiste woorden zult kunnen vinden. U kunt al beginnen, door een goede vriend of vriendin voor uw burens te zijn. Geef de tuin van uw burens eens water of zorg eens voor hun dieren als zij met vakantie gaan. Waarom trakteert u niet eens op iets dat u zelf gebakken hebt?

„Verflaunt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.“ (L. en V. 64:33.)

Wat u vooral moet onthouden is: wat u ook doet, doe het in nederigheid en oprechtheid. Vincent de Paul heeft gezegd, „U moet de armen verschrikkelijk veel liefde tonen, anders zullen zij u kwalijk nemen dat u hun brood geeft.“

In feite worden de mensen bekeerd door de Heilige Geest. Wij zijn slechts instrumenten in Gods hand, om Hem te helpen de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen. Wij behoren zo te leven, dat wij worden geïnspireerd te zeggen wat God gezegd wil hebben op het ogenblik dat het Hem goeddunkt. Iedereen die tot de Kerk wordt gebracht, zonder het getuigenis van de Geest te hebben ontvangen, heeft zijn huis op zand gebouwd. God heeft aan alle leden der Kerk geestelijke gaven geschonken die verder moeten worden ontwikkeld en die hen zullen bijstaan levende afspiegelingen van het Evangelie te zijn. Die stellen hen in staat met de kracht van de Geest de mensen te overtuigen.

Laat ons in onze gebeden onze vrienden en burens bedenken. Laten we ons zo goed mogelijk aan de beginselen van het Evangelie houden, zodat we ten voorbeeld zijn en inspiratie mogen ontvangen om de juiste dingen te zeggen.

„En wie u ook ontvangt, daar zal Ik eveneens zijn, want Ik zal voor uw aangezicht uitgaan. Ik zal aan uw rechterhand en aan uw linkerhand zijn, en Mijn Geest zal in uw hart zijn, en Mijn engelen zullen rondom u zijn om u te bemoeiden.“ (L. en V. 84:88; eveneens L. en V. 49:27.)

God is ons al voorgegaan en Hij bereidt ons gelegenheden voor wij de gaven des Geestes kunnen benutten. „En in niets zondigt de mens tegen God, dan alleen door Zijn hand niet in alles te erkennen en Zijn geboden niet te gehoorzamen; en tegen niemand anders is zijn toorn ontstoken.“ (L. en V. 59:21.) God stelt belang in onze burens en vrienden en Hij wil hun graag getuigen van de goddelijkheid van het herstelde Evangelie. God kent de gevoelens en wensen van ieders ziel. Als u zich hebt voorbereid en vriendschap hebt gesloten met die broeders en zusters, zal de gelegenheid zich zeker voordoen om met hen te spreken. Als u wordt geïnspireerd, zult u aan de heilige hunkering van de zielen kunnen voldoen met het enige dat deze honger kan stillen, namelijk met het Evangelie, hetwelk dan door de Geest wordt ingebracht.

Velen die eigenlijk zendeling zouden moeten zijn maken geen gebruik van de zich voordoende gelegenheden, omdat zij het Evangelie trachten te beredeneren, logisch te benaderen. Ze trachten dat ze iemand voor het hoofd zullen stoten of iets zullen zeggen waardoor de vriendschap wordt verstoord. De Here heeft ons voor zo'n houding gewaarschuwd. „Doch met enkelen ben Ik niet tevreden, want zij willen hun stem niet verheffen, maar uit vrees voor de mensen verber-

gen zij het talent, dat Ik hun heb gegeven. Wee hun, want Mijn toorn is tegen hen ontstoken." (L. en V. 60:2.) We kunnen iemand zelden ten goede beïnvloeden door over koetjes en kalfjes te praten. We moeten leren onder inspiratie te spreken en te zeggen wat ons door de Heilige Geest wordt ingegeven. Ook al lijken de woorden dan soms wat hard of wellicht misplaatst, toch zullen ze doordringen tot de reinen van hart.

Wij hebben veel brochures en boeken tot onze beschik-

king die ons als leidraad dienen om onze vrienden aan te spreken. Het is nuttig er thuis een aantal van te hebben liggen dat u kunt weggeven als de gelegenheid zich voordoet. Als we goed voorbereid zijn zullen we ieder jaar weer fijne dingen beleven, door de verandering en vreugde gade te slaan die het Evangelie teweeg brengt in het leven van hen die het kennen en aanvaarden.

Herschel Pederson — Zendingsvertegenwoordiger. *

„Wie goed leeft is een goede leermeester”

DOOR RICHARD L. EVANS

Er schijnt ergens in Don Quichot, het grootste werk van de Spaanse schrijver Cervantes, dit zinnetje te staan dat door Sancho Pancha gezegd moet zijn: „Wie goed leeft is een goede leermeester. Dat is alle godgeleerdheid die ik kan vatten.” Het is diepgaand, subtiel en eenvoudig: „Wie goed leeft is een goede leermeester.” Het heeft betrekking op de invloed die wij op andere mensen hebben, wat mensen in ons zien, welke gevoelens zij door ons hebben, wanneer we officieel in functie zijn, en wanneer wij in ons gewone doen zijn. Onderwijzen houdt niet alleen in iets zeggen. Het gaat niet alleen om de woorden die wij in de klas uitspreken, of van het spreekgestoelte, of het uitduiden van fouten als wij de wet voorschrijven. Het gaat hier niet om iets dat wij op elk gewenst moment kunnen in-/of uitschakelen, omdat wij ook op andere tijden zichtbaar zijn. Juist wat wij doen, wat wij denken, wat wij aanhangen, wat wij veroordelen is belangrijk. Onze persoonlijkheid bestaat juist uit de subtiel en in het oog springende dingen. „Wie goed leeft is een goede leermeester.” Soms praten we alsof alleen een voorbeeld geven genoeg zou zijn, maar het gaat niet zozeer om het voorbeeld dat wij geven, maar om het voorbeeld dat wij zijn. Ouders, leraren, iedereen,

en wij allen zijn een voorbeeld, wat we ook doen of laten. Of we nu oprecht of onoprecht zijn, bezorgd of onverschillig, eerlijk of oneerlijk, wij zijn elk uur, elk ogenblik, op de een of andere manier wel een voorbeeld. Het gaat er maar om wat voor voorbeeld. Waar gaan jonge en beïnvloedbare mensen heen als zij gaan waar wij gaan, als zij doen wat wij doen, als zij denken wat wij denken — als zij zouden worden wat wij zijn? Geen mens kan zich werkelijk opsplitsen in verscheidene segmenten, hij kan niet het ene moment zus en het volgende zo onderwijzen; want een leraar onderwijst wat hij zelf is en bovendien zijn vak — en dat doen ook ouders, ook kameraden, ook een gemeenschap. Wij kunnen dus met Sancho zeggen: „Wie goed leeft is een goede leermeester” — en we zouden ook het tegendeel kunnen beweren: Wie niet goed leeft is een slechte leermeester. Het is een les die ons tot bezinning roept.

„Het gesproken woord” van Temple Square uitgezonden via KSL en het Columbia Broadcasting System op 16 mei 1971.

Maak gebruik van wat u hebt

DOOR ROBERT K. THOMAS

Toen ik nog op de middelbare school zat, was ik vastbesloten wereldkampioen boksen in het zwaargewicht te worden. Er heerste toentertijd grote malaise, en dat was de enige weg die ik kende om snel rijk te worden. Ik was een forsgebouwde knaap, en ik had een paar amateurwedstrijden op school met gemak gewonnen. Ik werd verlukt door droombeelden van wat ik binnen luttele jaren zou kunnen bereiken. Toch had ik er wel een vaag besef van dat ik nog niet zoveel wedstrijdervaring had opgedaan en dat ik waarschijnlijk wel enige deskundige training nodig had voordat ik favoriet zou kunnen worden.

Toen er een kleine, gespierde man het huis naast het onze introk keek ik eens naar zijn gezicht, en ik voelde dat de hulp die ik nodig had nabij was. Ik holde naar buiten om hem een handje bij de verhuizing te helpen, en het eerste wat ik hem vroeg was: „Bent u bokser?” Hij grijnsde zo'n beetje en zei: „Ik zie er wel naar uit, hè. Ja, ik heb wel zo'n zeventig tot tachtig partijen gewonnen.”

Ik zei: „Ik ben ook bokser!” Hij bekeek me eens en zei toen: „Nu, je bent er groot genoeg voor.” Ik vervolgde: „Ja, maar ik heb eigenlijk nog geen echte opleiding gehad. Zou u mij een paar aanwijzingen kunnen geven? Tot

nu toe heb ik al mijn partijen gewonnen.” Na even te hebben gearzeld, gaf hij ten antwoord: „Nu, goed dan. Kom een dezer dagen maar eens bij me, in de garage.”

Ik wachtte niet tot een dezer dagen. Ik was er nog diezelfde middag. Hij lachte een beetje om mijn ongeduld, maar hij haalde toch een paar dikke bokshandschoenen te voorschijn. Hij woog ongeveer 110—115 pond, ik iets van 170. Ik trok mijn hemd uit en zei: „Ik ben wel een beetje zwaarder dan u, is 't niet?” Daar gaf hij geen antwoord op, maar onder het dichtrijgen van zijn handschoenen zei hij: „Kijk eens hier, jongen, ik boks nogal instinctief. Ik denk er niet bij na, voor ik sla. Als ik een gaatje zie, ben je erbij. Je moet er wel rekening mee houden dat, als ik je soms een beetje harder raak dan je behoortlijk vind, ik het niet met opzet doe.” Ik zei: „Afgesproken, ik zal 't ook bij u kalmpjes aan doen.” Hij keek naar mij op, maar ditmaal kon er geen lachje af. Hij zei alleen: „Maak je om mij maar geen zorgen, jongen.”

De rest van het verhaal is zonder meer erbarmelijk. Ik kreeg geen vat op hem — ik raakte hem zelfs niet aan! Opeens, na ongeveer een minuut, toen ik blijkbaar zonder het te beseffen mijn dekking totaal had verwaarloosd, sloeg hij me op de punt van mijn kin. Zijn reusachtige bokshandschoen voelde aan alsof er een ijzeren staaf in zat. Ik ging als een zak meel neer. Helemaal knock-out was ik niet, maar wel aardig versuft. Toen mijn hoofd weer helder werd en ik opkeek, stond hij zijn handschoenen uit te trekken. Ik sprong overeind en zei: „Och, kom, laten we doorgaan! Ik ken nu het verschil tussen een amateur en een prof, maar u kunt me toch wel helpen?” Hij schudde zijn hoofd en ging door met het uittrekken van zijn handschoenen. Het droombeeld van rijkdom begon te vervagen. Bijna in paniek stak ik mijn handen naar hem uit en vroeg: „Wilt u mij dan niet helpen?” Hij weerde mij af.

Juist op dat moment kwam er een levendige jonge vlieg langs gevlogen.

Hij stak zijn hand uit en ving hem. Toen zei hij: „Nu, jongen, grijp jij de volgende vlieg maar.” Een ogenblikje later kwam er een oude, afgeleefde vlieg binnen mijn bereik en ik deed er een paar uitvallen naar, maar ik kreeg hem op geen stukken na te pakken. Hij zei: „Jongen, dat mankeert er nu bij jou aan. Je reflexen zijn niet snel genoeg en dat worden ze ook nooit. Daar kun je niets aan doen, jongen. Je bent nogal lang; heb je er wel eens over nagedacht basketbal te gaan spelen?”

Ik strompelde naar huis, terwijl mijn hele wereld rondom mij ineens stortte. Mijn moeder lag ziek te bed, zoals dat al een groot deel van haar leven het geval was. Dit was trouwens de laatste zomer die ze zou beleven. Ik had nogal veel meelij met mezelf. Ik ging naar binnen en vertelde haar wat er gebeurd was. „Waarom moet het nu juist met mij zo zijn? Waarom zijn mijn reflexen niet sneller?” Toen ik me hierover maar bleef beklagen, werd mijn moeder het, geloof ik, een beetje beu. Ze had veel pijn, maar ze zei heel beslist: „Och, Robbie, wat jij wél hebt is genoeg!”

Mijn moeder heeft nooit meer iets tegen me gezegd dat me zo goed van pas is gekomen. „Wat jij wél hebt is genoeg.” Als u zich zwak voelt en uw krachten schijnen ontoereikend, zou ik erop willen aandringen dat u bedenkt dat hetgeen u hebt genoeg is, mits — om die gedenkwaardige uitspraak van Henry James eens te gebruiken — u iemand bent „aan wie het altijd goed besteede is.” U hoeft niet altijd zo onwetend te blijven als u nu bent, niet zo onhandig of slecht voorbereid. U kunt munt slaan uit de sterke punten die u hebt en in positieve zin voorwaarts streven.

Denk niet dat het hopeeloos of vruchteloos is om te gaan studeren, al die goede boeken te gaan lezen, in plaats van te kijken naar beuzelachtige televisieprogramma's. U leidt nu het leven dat u van plan bent te gaan leiden. Het is zoals broeder Richard L. Evans zo gaarne zei: „Wat er te gebeuren staat, gebeurt al op zichzelfe ogenblik.” ✕

Liefde is op tijd

DOOR FLORENCE HODGES

Geïllustreerd door Virginia Sargent

De deksels van de potten en pannen die op het fornuis stonden, rammelden. De baby brulde omdat moeder niet gauw genoeg met hem kwam spelen, zoals hij gewend was om deze tijd. De hond liep mij voor de voeten omdat hij een smakelijker hapje wilde hebben dan wat hij bij de put kon vinden. De rommelige huiskamer met een kleed dat nodig gezogen moest worden, liet mij niet los. Als ik de kamer niet netjes had voordat de vergadering van het buurtcomité ter verbetering van de buurt vanavond om 8 uur begon, zouden de leden mijn huis waarschijnlijk als het eerste object voor hun activiteiten aanzien.

Op het moment dat al die karweitjes: de zorg voor man en kinderen, voor de beesten, de kokerij en het opruimen tot een onvoorstelbare hoogte waren opgestapeld, de telefoon tweemaal achter elkaar ging en er eenmaal aan de deur gebeld was, riep een dringende stem uit de tuin: „Mamma, kom eens kijken. Mamma, kom eens!” Het was Tonnie, ons driejarig dochtertje en zij bleef roepen: „Mamma, MAMMA, kom nou es!” zoals alleen kind dat kan doen.

„Wat is er dan, Tonnie?” riep ik, „Mamma heeft geen tijd.” En een beetje zenuwachtig door de drukte riep ik er achteraan: „Ik kom morgen wel!”

„Nee, mamma, dan is het er misschien niet meer,” riep Tonnie weer.

Met een onderdrukte zucht over zo'n

kind dat maar bleef aanhouden, draaide ik het fornuis laag, pakte en passant de baby op, die meteen ophield met schreeuwen en liep met de hond achter mij aan de tuin in.

Tonnie rende vooruit naar een takje tijloos en drukte haar kleine neusje op de heldergele bloemen. „Kijk eens, mamma, ruik eens!”

Nooit zal ik vergeten hoe de late zonnestralen schenen op dat gouden bloempje en het kind met het goudblonde haar. Dat moment maakte al het werken van die dag weer goed, een moment dat verloren gegaan zou zijn als ik eerst al die vervelende karweitjes af had willen maken.

Tonnie had de bloemen, die zij ontdekt had, bedoeld toen zij riep: „Misschien is het er morgen niet meer.” Ik wist dat de bloemen er morgen nog wel zouden zijn. Maar dat ene moment, die zonnestraal over een onschuldige en ontvankelijk kind dat bezig was de schoonheid van de natuur te ontdekken, hielp mij onthouden dat ik de voornaamste dingen op de eerste plaats moest zetten. Op geen enkel moment van de dag waren deze drie dingen zo prachtig samengevallen: het goudgele bloempje, het goudharige kind en de gouden zonnestraal. Plotseling zag ik Gods gave aan iedere moeder: de gave van leven in en met haar kinderen.

Baby en ik bleven een tijdje in de tuin met z'n kleine zusje. Laten we dan maar wat later eten vanavond, maar de Liefde is op tijd.

